

ŞEHİDE ŞOREŞÊ BÊ MİRİNİN!

Kasım Şehitler Ayı vesilesiyle yine ölümsüzleşenlerimizin huzurundayız. Onların denetleyen bakışları altında muhasebesini yapıyoruz yaşamımızın. Güç alıyoruz anılarından. And içiyoruz bir kez daha hesap sormaya. Yürüyecek yolumuzun uzun ve zorlu olduğunu biliyoruz. Umut doluyuz yine de. Yolumuz aydınlık içimiz rahat. Çünkü şehitlerimiz aydınlatıyor yolumuzu.

Yazısı sf.32'de

Karkerê Hemû Welatan û Gelê Bîndest Yêkbin!..

DENGÊ KURDÎSTAN

Kewçêr-Sermawez-Berfanbar/Ekim-Kasım-Aralık 2004 Hejmar/Sayı:12 Biha/Fiyatı: 750 Bin TL

MLKP Kürdistan Örgütü Yayın Organı

SERNÎVÎS

AB Türkiye'nin ilerleme raporunu yayınladı. AB demokrasisine övgüler dizen, onlardan Kürtler için bir şeyler bekleyen herkes sükut-u hayale uğradı. Tekellerin birliği olan AB, elbetteki çıkarlarından yana tavır koydu ve Kürtler için bir iki göstermelik lafın ötesine geçmedi. AB, dağlarda binlerce askerle sürdürülen sömürgeci saldırılara, hapishanelerdeki işkencelere, ambargolara, yakılan ormanlarımıza rağmen, AKP hükümetini överek, Kürt iradesine "teslimiyet"ten başka seçenek tanımadığını bir kez daha ilan etti. Başka türlü mümkün değildi zaten. AB'den yana beklentiler yaratanlar hiç olmazsa bundan sonra gerçekleri görürler umarız. Halkın özgürlüğü, onuru ve geleceği, kendi ellerindedir. **"Ne AB ne ABD, çözüm mücadelede"** diye özetlenecek gerçekliği görenler için yürünecek yol ve kazanılacak zaferler var. Umudunu, inancını yitirenlere ise ihanet ve teslimiyetten başka bir yol bırakmıyor hayat. İşte PWD, işte Osman Öcalan.

Sf: 2'de

DENGÊ WELAT

*Em Kurdin, serfirazin
Tu car em şer naxwazin
Lê em navên bindestî
Em dixwazin serbestî
An Kurdîstan An neman
Bijî bijî Kurdîstan!*

Wisa di got rêhevala Cigerxwîn. Ew dengê me bu! Belê em Kurdin û em azadî dixwazin. Kes bi destê xwe azadi nade me. Dijminê me, dijminê azidîyê me zêdene. Dijmin dor bi dora Welatême girtîye. Wekî kexura li ser me di firin. Bi top û tîfinga diçin serê gerîllayê me. Belê, gerilla ye meyê. Loma em xwe didine ber wana, mina mertala zindî. Em naxwazin cîwanên me werne kûştin. Em naxwazin zûlma dijmin.

Jîna bi rûmet, azadî û sosyalîzm. Ew armanca me ne. Ê emi bi serkevin!

Rêyekî din tune!

İçindekiler

- > ABD Yapımı Cahşlar.....2
- > Kitlelere Güven Devrime
Güvendir..... 6
- > Yeni Alanlar-Sorunlar..... 10
- > 10. Yıl Çalışmalarından..... 13
- > Okmeydanı Dersleri 15

- > Emek, İnat, İrade ve
Önderlik.....20
- > Bir Adım Daha Öne.....25
- > Festivaller ve Olanaklar.....29
- > Şehitlerden Öğrenmek.....32
- > Gemileri Yakmak.....35
- > Okuduklarımızı Paylaşalım.....38

"ABD'nin Irak'a müdahalesiyle ortaya çıkan yeni durum Kürt özgürlük hareketinin gelişimini ve sorunun demokratik özgür birlik temelinde çözümü için tarihi fırsatlar yaratmıştır. Denilebilir ki, yeni koşullar herkesten çok Kürt halkına demokratik gelişme imkanı sunmaktadır. Kürdü inkar eden ve özgür yaşam şansı tanımayan bölgenin kurulu sistemini savunmak için Kürt halkının hiçbir gerekçesi yoktur. Statükoyu aşma yada dağıtmayı hedefleyen girişim ve çabalarla ilişki ve dayanışma içinde hareket etmek Kürtler açısından doğru bir politikadır. Dolayısıyla Kürtler müdahale karşıtı bir politika ve duruş içinde olamazlar. Bu tarihi fırsatı doğru değerlendiren politikalar üretmek Kürtler açısından hayati önemdedir." PWD işte bu türden işbirlikçilik çizgisini konferans ve program konusu yaparak Amerikan paraşütleriyle siyaset sahnesine indi. Adına Demokratik Barış İnisiyatifi 1. Konferansı dedikleri bu girişimleriyle kendi tekkelerini kuran Osman Öcalan ve arkadaşları kısa süreç içerisindeki açıklamalarıyla varlık amaçlarını da gözler önüne serdiler. Osmangiller, her gün yeni karalama ve yalanlarla kendi internet sitelerinde ve onlara yardım yataklık yapan internet portallarında ulusal hareketin değerlerine saldırıyor, Kongra- Gel'in içinde bulunduğu kaotik durumu daha da derinleştirmeye çalışıyorlar. Söz konusu yıkıcı çevreye dair sosyalist yurtsever basınımda bir dizi teşhir yazısı yayınlandı, gerekli tavırlar konuldu. Süreci yakından izleyen yoldaşlarımız PWD'nin Amerikan patentli bir girişim olduğunu, ulusal hareket saflarındaki orta burjuva liberal kesimlerin kendi sınıf konumlarına göre yeni bir yol tutturdıklarını, bu yıkıcı girişimin esasen HPG'yi etkisizleştirmeyi temel amaç bellediğini doğru bir şekilde vurguladılar.

Talabani- Barzani ikilisinin partilerinden devşirilmiş ismiyle PWD (Partîya Welatparêzên Demokrat) ulusal hareketin içerisinden çıkamadığı ideolojik ve örgütsel kriz ortamında hayat bulan, Amerikancı bir girişimdir. Gerçekte bir devrim ve mücadele kaçınıcı olan Osman Öcalan ve savaşma iradesi kırılmış bir dizi kadronun kendi başlarına böyle bir yönelime girmeye ne enerjileri ne de cesaretleri vardı. Onlara bu cesareti veren Amerika ve bölgedeki işbirlikçileridir. Onlar da bunun rahatlığıyla gazetecilerle görüşme üstüne görüşme yapıyor, kendilerine ulaşamayanlar için de, telefon numaralarını açıklıyorlar. Bir yanda ABD-Talabani desteği, diğer yanda kriz içerisinde çözüm arayan bir dizi savaşçı gerçekliği bu

Jigalina- Avesta Yayınları

d- Bir El Kitabı-Kürtler - Mehrdad R. İzady-Doz Yayınları

Tarih üzerine bu yayınların bir kısmı Sovyetler Birliği'nde üniversitelere bağlı Araştırma Merkezleri ve kurullar tarafından hazırlanmış (a ve c). Sosyalist dönemden kalan kazanımların bir yansıması olan bu tür masaların, bölümlerin olması kitapların içeriğinden bağımsız önemlidir ve halkların unutulmuş tarihlerini kayıt altına almış olmaları nedeniyle değerlidir.

Bir El Kitabı-Kürtler ise ilk kez basılıyor Türkçe'de. Zaten yakın dönemde yazılan kitap, uzak tarih açısından bir dizi kaynak üzerinden şekillense de, yakın tarihe ilişkin değerlendirme ve kayıtları yetersiz ve yüzeysel. Yine de tarih araştırmaları için yararlanılabilir. Söz konusu kitapları tıpkı aşağıda önereceğimiz gibi eleştirel bir gözle okumakta yarar var. Kitapların kaynakçaları ise yeni okumalar için fikir veriyor.

Yeryüzünün Lanetlileri - F. Fanon- Avesta Yayınları, **Sömürgeci ve Sömürgeleştirilen İnsan** - A. Memmi- Öteki Yayınevi ve **Ezilenlerin Pedagojisi** - P. Freire-Ayrıntı Yayınları, önereceğimiz diğer okunacak kitaplar. Değişik deneyleri ve sömürgeleştirilen insanlara dair belirlemeleri bir de bu kaynaklardan okumakta yarar var. Yazarları marksist değil bu kitapların. Fakat işledikleri konulara dair çarpıcı tesbit ve gözlemleri var. Fanon ve Memmi'nin kitaplarının ayırıcı yanı ise her iki kitaba da J. Poul Sartre'ın ön söz yazmış olması. Sartre özellikle Fanon'un kitabına yazdığı nefis önsözde hem sömürgeciliği hem de, onlara yedeklenen liberalleri topa tutuyor. Onurlu aydın duruşunun güzel bir örneğini gösteren Sartre mensubu olduğu ulusun egemenlerine, onun sosyalşoven aydınlarına dersler veriyor.

Yukarıda belirttiğimiz kitapları tarih ve alan bilgisi anlamında birikim ve hakimiyet yaratmak için okumak, incelemek ve sonuçlarını yazılı biçimlerde paylaşmakta yarar var. Özellikle sosyalist yurtsever basına bu konularda somut desteklerin sunulması önem taşıyor. Kuşkusuz bunun için okuma eylemlerinin ve görevlerinin hakkıyla yerine getirilmesi gerekiyor.

Bütün yoldaşlara iyi okumalar.

OKUDUKLARIMIZI PAYLAŞALIM

Ulusal Sorun ve Sömürgecilik Üzerine Okumalar

Bu sayımızda Kürdistan Tarihi ve sömürgecilik üzerine okumalarda yararlı olacağına inandığımız bazı kitapları çok kısa olarak tanıtacak ve bütün yoldaşlarımızdan söz konusu yayınları temin edip okumalarını isteyeceğiz. Kitaplardan bazıları ulusal sorun ve sömürgecilik üzerine okumalarda sıkça başvuru kaynağı olarak gösterilenlerden oluşuyor.

Bizim açımızdan sömürgecilik ve ulusal sorun üzerine okumaların temel başucu kitapları kuşkusuz **Lenin'in Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları kitabı ile, Stalin'in Marksizm Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu** kitaplarıdır. Her ikisi de çeşitli tarihlerde yazılmış yazı ve makalelerin derlemesinden oluşmuştur. Yanı sıra marksist önderlerin konuya ilişkin diğer kitap ve derlemeleri de önemlidir. Konuya dair marksist bir formasyon edinmek, güncel sorunları daha gerçekçi biçimlerde anlamaya ve çözümlenmeye yarar. Bu nedenle dersler biçiminde de olsa söz konusu kitaplar mutlaka okunmalı, incelenmelidir. Burada okuma yöntemi önemlidir. Bir tarih ezberi değil, bir yöntem ve ilkesel yaklaşım görmek ve deneylerden öğrenmek esastır. Bu durumda görülecektir ki, pek çok durumda meseleye ilkesel yaklaşınca aynı tavır takınıyor, ister Rusya'da isterse Hindistan'da.

Temel başucu eserlerinden sonra biraz da tarih üzerine kitaplardan sözedelim. Kürt tarihi üzerine kaynak çalışmaların önemli bir bölümü "dışarıdan" yapıldığından bilgi yetersizlikleri, yüzeysellikler ve sınırlılıklar kaçınılmaz oluyor. Yine de, yok sayılan halkımızın tarihine dair bu kaynakları okumak gerekiyor. Bunlardan bir kaçını söyleyecek olursak;

a- Kürtler ve Kürdistan Tarihi - Minorsky, Bois, Mac Kenzie -Doz Yayınları

b- Kürdistan Tarihi 3 Cilt - Etem Xemgin- Doz yayınları

c- Kürdistan Tarihi - Lazerev, Mihoyan, Vasilyeva, Gasratyan,

hareketi cürümünden büyük bir düzeye getiriyor.

PWD kendisini yurtsever saflarda kafa karışıklığı yaratma, savaş iradesi kırılmışların bu çelişkilerini derinleştirme, HPG saflarında kararsızlık yaratma ve en önemlisi de, özgücüne dayalı mücadele bilincini dumura uğratarak, emperyalist güçlerin, özel olarak da ABD'nin eksenine sokma amacına göre konumlandırmıştır. Onların bütün yaptıklarının özü özeti budur. Onlar uşaklık, işbirlikçilik, ihanet, özcesi cahşlık öneriyor, bunun korkulacak bir şey olmadığını göstermek için de kendilerini kanıt olarak sunuyorlar. Bazı çevrelerin kendilerine "sıcak selamlar" yollamalarını, Türk burjuva medyasında isimlerinin sıkça yayınlanmasını ve Güney Kürt önderlerinin hayırhah tutumlarını bunun dayanağı yapıyorlar. Yayınladıkları Program taslağında işbirlikçi ve teslimiyetçi çizgilerini "Demokratik değişimi öngören uluslararası güçlerle sıkı ilişki ve ittifak yaşamsal değerdedir. ABD, İngiltere, AB, Rusya Federasyonu, ve diğer devlet ve demokratik güçlerle ciddi ilişkiler geliştirmek yerindedir. Bu anlamda BOP'ni desteklemek halkların demokratik seçeneğini ortaya çıkarmaya hizmet edecektir" biçiminde dile getiren PWD bu yolla emperyalist devletlere de mesaj vermeye çalışıyor. Farklı olduklarını göstermek için ayrıca "Şiddet kullanmak; siyasal, diplomatik, ekonomik ve kültürel mücadeleyi yürütmenin olanaklı olduğu ortamlarda meşru değildir. Devleti, örgüt ve bireyin -kimi hedeflerse hedeflesin- kullandığı şiddet "terörizm" kapsamına girer. Bu anlamda hem genelde hem de Türkiye'de şiddetin kullanılmasını mahkum ediyoruz." gibi sözler de yer alıyor ilgili taslaklarında. Bu mesajın hedefi de gayet açık. İşte PWD'nin gerçekliği budur.

İmralı ve Kongra Gel'in tavırları

PWD sürecinin açığa çıkardığı bir dizi temel gerçeklik var. Öncelikle belirtmek gerekir ki, İmralı süreciyle yoğunlaşan ve giderek bir nitelik değişimi haline gelen ideolojik teslimiyet koşullarında gelişen bilinçlerin yeni dönemde kendi mantiki sonuçlarına doğru hareketi söz konusudur. Ortada bir ideolojik kaos hali var ve bu durum kaçınılmaz olarak bir dizi boşluk ve zaaf yaratıyor. Demokratik Cumhuriyet paradigması denilen süreç ideolojik teslimiyet üzerinde inşa edildi. Siyasal bakımdan resmi ideoloji zorlanmaya devam edildi. Bu açıdan reformcu talepler öne geçse de, bir teslimiyetten söz edilemez. Tersine, Kürt sorunu rejimin başlıca kriz kaynaklarından biri olmaya devam etti ve Kongra Gel bu süreçte siyasal bakımdan rejimi zorlayıcı oldu. Sömürgeci yapı her bakımdan ayakta olduğu için en demokratik ve sıradan talep bile onu zorlamak durumundadır çünkü. Ne var ki,

rejimin temeline dönük hiçbir değişim söz konusu değilken, onun temellerini sarsmayan bir demokratik cumhuriyet paradigması olsa olsa kaos üretti. Dağda binlerce gerilla, hapishanelerde binlerce tutsak ve faşist iktidar bütün kurumlarıyla ayaktaiken hangi paradigma barış içerisinde bir arada yaşamayı sağlayabilir ki?

Bu koşullarda İmralı kaynaklı belirleme ve tespitler Kongra Gel saflarında değişik biçimlerde algılandı ve yorumlandı. Osmangillerin bu gün sözcülüğünü yaptıkları eğilim bu görüşleri siyasal teslimiyet düzeyine çıkaracak kadar pervasızlaştılar. Yaşanan budur. Uygun ortam bu süreçte oluşmuş, ABD ve işbirlikçileri koşulları değerlendirerek gerekli örgütlenmeyi Osmangiller aracılığıyla sağlamışlardır. Onların bu eğilimlerine karşı Kongra Gel içinde etkili bir mücadele yürütülemedi, son dönem yapılan müdahale ise İmralı'ya takılmıştır. Osmangillerin ikinci kez dönmeleri Abdullah Öcalan'ın müdahalesiyle olmuş, onlar da bu ortamı bir dizi savaşçıyı daha zehirleyerek kullanmışlardır. İlk gidişlerinde kaçkın olarak değerlendirilen Osman ve avnesi ikinci gidişlerinde yeni bir siyasetin lideri ve efradı olmuştur.

Kongra Gel'de Netleşme İhtiyacı

Geride kalan dönemde Kongra Gel adına bir dizi programatik ve siyasal görüş açıklandı. Belirlemeler yapıldı. PWD hala bu görüşleri savunduğunu iddia ediyor. Osman Öcalan "darbeci-dogmatik klik" diye nitelendirdiği PKK kadrolarının bu resmi görüşlere rağmen sürecin gerektirdiği duruşu göstermediklerini söylüyor. Hatırlanacağı gibi Kongra Gel adına gerek 1. Kongre'de gerekse 2. Kongre'de bir dizi ibretlik açıklama ve tespit yapılmıştı. Amerikanın bölgedeki işgaline dair değerlendirme, diğer ülkelerle ilişkiler, bölgesel yol haritaları, terörizm-şiddet vb. konularda bu tespitler hala programda ya da arşivlerde duruyor. Daha sonraki süreçte örgütsel yapıya dair bazı düzeltmeler yapılsa da görüşlerin önemli bir kısmı olduğu gibi korunuyor. Osman Öcalan yaptığı röportajlarda bu görüşlerin İmralı çizgisinin geliştirilmiş biçimi olduğunu ve çoğunun kendisi tarafından oluşturulduğunu söylüyor. Tam da bu nedenle olsa gerek PWD kendi internet sitesinde Kongra-Gel II. Olağanüstü Genel Kurul Bildirgesi'ni olduğu gibi yayınlamakta mahsur görmüyor.

Yine PWD ve yandaşları hali hazırda Kongra Gel saflarında kendi görüşlerini savunan çok sayıda militanın olduğunu söylüyorlar. Oradaki insanların örgütsel tedbirler ve korku nedeniyle kaldıklarını iddia ediyorlar. Bu açıklamaların karalama amaçlı olduğu doğrudur ne var ki bu, Kongra Gel açısından bir netleşme ihtiyacının

verilmeden direnilir. Peki söz konusu aileler olduğunda aynı tutarlılık ne kadar gösterilir?

Biz mücadele içinde geliştikçe, henüz kazanılmamış olan ailenin baskısı da artar. Burada bizimle aile arasında bir irade savaşı başlar. Onlar değişime direnerek bizlere kendilerini ve isteklerini dayatırlar. Bizler ise bu baskıcı tutumu kabul etmemeliyiz. Çünkü buradan özgürlük doğmaz. Bizler ideallerimizin arkasında istikrarlı durduğumuzda özgürlüğümüzü, eşit ilişkileri ve karşılıklı saygıyı kazanırız. Bunun başarıyla sonuçlanan birçok örneği var. Çok uzaklara gitmeye gerek yok. Yanı başımızda tüm işi devrimci mücadele olan yoldaşlarımız azımsanmayacak kadar çoktur. Yine Kürdistan devletin ve feodal aile baskısının en yoğun yaşandığı yerdir. Burada gençlik her yönüyle saldırı menzili içindedir. Tüm bunlara rağmen mücadelenin dinamik olduğu, başkaldırıların yaşandığı topraklardır. Özgürlüğe varabilmek için, kadınlarımız zincirlerini kıra kıra gerilla saflarında mücadeleye katıldı. Bunu yaparken hem kendisi mücadelede büyüdü, hem de ailelerini değiştirerek mücadele saflarına kattı. Kadınların bu kararlılığı bize örnek olmalıdır.

Kendimize ve Partimize Güvenelim

Sosyalizme ve devrime, güçlü bir inançla bağlı olmak aynı zamanda, yüzeyselliklerimize, zayıflıklarımıza karşı mücadeleyi de büyütür. Partiye, kendilerine güvenleri zayıflayanlar kritik anlarda -ve bu anlardan biride aile ile mücadeledir-savaşma yetilerini de kaybederler. Bunu yaratan, düzenle görünür ve görünmez bağların devamıdır. 'Eski yaşamıma sonra belki dönerim' düşüncesiyle, bir gemiyi limana sınımsız bağlamaktır. Oysaki savaşta kazanmaya kilitlenmek, başarının yoludur. Napolyon'un savaş taktikleri bu konuda çarpıcı bir örnektir. Napolyon bir adayı almak için ordusunu toplar. Adaya vardıklarında askerlerine geldikleri gemileri yakmalarını söyler, yüzlerce gemi ateşe verilir. Savaşı ancak böyle kazanabilirdi. Askerler geride kendilerini bekleyen gemilerin olduğu düşüncesiyle savaşta karşı karşıya kaldıkları zorluktan kolayca kaçıp dönebilirler, kazanmaya kilitlenemezlerdi. Oysa bu eylemle birlikte kazanmaktan başka seçenekleri kalmadı. Ve kazandılar da savaşı. Bizlerde devrime ve sosyalizme varabilmek için arkamızda bıraktığımız düzenle barışık tüm gemilerimizi yakmalıyız. Ancak o zaman başarabiliriz.

Özgürlük için daha fazla cüret ve irade. Çünkü bu sistemin bir ürünü olan aile biçimine baş kaldırmadan, bu sisteme de baş kaldıramayız. Ailelerimizle ilişkimizde ve mücadelemizde çıkarsız sevgi, kararlılık ve haklılığımız yolumuzu aydınlatır. Dünyayı değiştirmek iddiasıyla yola çıkan bizler için, ailelerimizi değiştirmek yada bir engel durumundan çıkarmak zor olmasa gerek.

Bir Okur

Oysaki ailelerde kapitalist düzenden hoşnut değildir. Açlık, yoksulluk, toplumsal çürüme, hak ihlalleri, işsizlik vb. onları da rahatsız eder. Bu düzenin değişmesini isterler. Ama kendi çocuğu bu çürümüş sistemi değiştirmek için harekete geçtiğinde, önlerine de en başta kendileri dikilirler. (Fakat başka ailelerin çocukları mücadele ettiğinde ise ses çıkarmazlar. Devlete kafa tutmalarından, hakları için mücadele etmelerinden büyük bir keyif duyarlar.) Tehditler savurur, evden kovarlar. Üzerimizde etkili olabilmek için, çıkınlarındaki her şeyi bize karşı koz olarak kullanırlar. Örneğin, sevgiyi bir baskı aracı olarak kullanırlar. Ama bilmeliyiz ki, bu özgür bir sevgi olamaz. Bu sevgi bireyci, mülkiyetçi düşüncenin şekillendirdiği bir sevgidir. Tabi ki bizler ailelerimize karşı çıkarsız bir sevgi duyuyoruz. Fakat şunu gözden kaçırmamalı ve bir bilinç olarak ailelerimize empoze etmeliyiz; ailelerimizin bize duyduğu sevgi, bizi ezilenlere, emekçilere duyduğumuz sevgiden alıkoymayacaktır. Ailelerimizde ezilenler cephesi içindedir. Biz aynı zamanda onların kurtuluşu içinde mücadele ediyoruz.

Ailelerin bizler üzerindeki baskısını, sömürgeciliğin baskılarından ayrı ele alamayız. Sömürgeci devletin halkımız ve ezilenler üzerindeki baskısı arttıkça, ailelerinde bizler üzerindeki baskısı artar. Sokak infazları, gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar aileler üzerinde korku yaratır. Bununla birlikte salt kendini ve çocuğunu koruma bireyci yan ortaya çıkar. Küçük 'mutlu' yuvanın korunması her şey haline gelir. Dışarıda yaşananlar karşısında kayıtsızlık ortaya çıkar ve üç maymun (görmedim, bilmiyorum, duymadım) oynanır. Devletin ezilenlere saldırısının aynı zamanda kendisine yapıldığını görmek istemez.

Daha fazla cüret ve irade

Eskiye yıkıp yeniyi kurma savaşı, iddialı ve iradeli olmayı gerektirir. Devrimciliğimizde, bıkmadan, usanmadan, gerici değer yargılarıyla mücadele etmek, geriliklerimizle hesaplaşmak ve bilincimizi geliştirmek yaşamımızın en önemli parçasıdır. Bu anlamda ailelerimizin baskıcı ve gerici tutumları karşısında bizlerin nasıl tutum içinde olduğu önemli bir yerde durur. Seçtiğimiz yaşamın arkasında durarak, devrimciliğimizi açık bir şekilde ailelerimiz karşısında savunuyor muyuz? Yine en yakınımızda olan bu bireyleri değiştirmek ve özgürleştirmek için çaba harcıyor muyuz? Onlara neden mücadele ettiğimizi, devrimci mücadelenin neden onurlu bir duruş olduğunu gerçekten anlatıyor muyuz? Ailelerimiz devrimci mücadele yürüttüğümüzü biliyor mu? Bilmiyorsa hem mücadeleye hem de ailelerimize haksızlık yapmıyor muyuz? Sorular çoğaltılabilir ama bilmeliyiz ki; bu bir emek, sabır ve irade işidir. Hemen birkaç rauntta pes etmek, 'elimden geleni yaptım olmadı', 'başaramıyorum, aileme yeniliyorum' demek kolaycılık olmaz mı? Barikat başlarında, gözaltılarda, tutuklamalarda en militan ve tutarlı duruş sergilenir. Düşmana karşı hiçbir korkuya yer

olmadığı anlamına gelmiyor. Evet Kongra Gel her bakımdan netleşmeli, kendini yeniden örgütlemelidir. Son dönemlerde Abdullah Öcalan'ın yeni bir düzenleme olarak önerdiği ve hayati önemde gördüğü Yürütme ve Kongre Başkanlığı ilişkisi kapsamında yaptığı müdahale sonuç itibarıyla örgütsel bir tedbirdir ve bu da, soruna çözüm olmaya ne yazık ki, yetmeyecektir. Bu tip kaos ve kriz durumlarında sorunların gerçek kaynaklarının tartışılıp aşılması esası üzerine kurulu kongre ve konferanslar partilerin yaşamında tarihsel roller oynayabilir. İrade ve eylem birliği sağlanmış bir parti hem yönünü daha iyi çizebilir hem arınabilir. Aksı durumlar dış müdahalelere açıklık ve kaos halinin sürmesidir ki, bu hareketi felç edebilir.

İşbirlikçi-ihanetçi çizgiye hayır!

Kongra Gel'in içinde bulunduğu kaotik ortama kendilerince çomak sokan, bu durumu fırsat bilerek eski hesaplarını görmeye çalışan bir dizi liberal, tasfiyeci çevre bu süreç içinde yalan ve kin kasmaya devam ediyorlar. Mülteci ve teslimiyetçiler güruhu, bir dizi PKK gerçekliğinin arasına gizledikleri devrim ve sosyalizm düşmanlıklarını, silahlı mücadele korkularını bu vesileyle kusuyorlar. Burkeygillerden Rizgaricilere, irili ufaklı bir dizi internet gevezesine kadar pek çok çevre bu ortamdan nasiplenmeye çalışıyorlar. Onlara ve iddialarına prim vermemek gerekiyor. Bizim eleştiri ve değerlendirmelerimiz ideolojiktir ve siyasal bakımdan devrimci amaçlar taşımaktadır. Dilimiz, üslubumuz bu niteliksel ayrımlarımız nedeniyle farklıdır, farklı olmak zorundadır. Kürt ulusal özgürlüğü ve sosyalizm için mücadele yürüten bir parti olarak elbetteki meseleye ezilen, yoksul Kürt işçi ve emekçileri penceresinden bakacağız ve yanlış bulduğumuz görüşlere karşı mücadelemizi yürüteceğiz. Birlikte olabildiğimiz her platformda ortak siyasal çalışmalar yürütmek, aradaki çitleri bu anlamda kaldırmak bu mücadelenin gereğidir. İdeolojik eleştirilerimiz ve ayrımlarımızı net bir şekilde tarif ederek aradaki çizgiyi kalınlaştırmak da aynı sürecin bir diğer yanındır ve birbirini tamamlamaktadır. Buradan bakıldığında Osmangiller işbirlikçi ihanetçi çizgiyi, ideolojik ve siyasal ve örgütsel teslimiyeti savundukları için mücadelemizde teşhir tahtasının merkezine oturtulmalı, onların dolaylı etkilerine karşı kesintisiz bir mücadele yürütülmelidir. Kongra Gel'e dönük ideolojik mücadelemiz de bu süreçte devam etmeli ancak aradaki ayrım özel olarak korunmalıdır. "Bunların hepsi aynı, yok bir birlerinden farkları" gibi toptancı ve apolitik yaklaşımlar gösteren kimi çevrelerden ayrı olarak, biz farklı duruşumuzu net bir şekilde ortaya koyacağız.

Kitlelere Güven Devrime Güvendir

Büyük Buluşma'da, emekçilerin, halkımızın, yoldaşlarımızın partiyle buluşmaktan güç aldığını gördük. On binler partili mücadeleye çağırılmıştı. 'Kitlelere hücum' parolasıyla yürüyen parti, gecede bir halklar zenginliği yarattı. Bunu büyük bir irade, emek ve özveriyle gerçekleştirdi. Gecede şunu daha net gördük; partiyi kitlelerle buluşturmak için, örgütlü çalışma ve kitlelere güven büyük ürünler ortaya çıkarır. Geleceğe yürüyen partimiz o gece daha da parladı. Bizlerin yolunu daha da aydınlattı. Bu aydınlık, 'Partimizin gitmediği yer kalmayacak' bilincini büyüttü. Yeni alanlar, semtler, okullar, fabrikalar, köyler, kadınlar, gençler, yaşlılar, çocuklar partimizi beklediklerinin işaretini verdi. Biz'i çoğaltmak için deneyimlerimizi aktarmamızın önemini açığa çıkardı parti. 'Ey militan kendine saklama ezilenlerin nabzını/ öğrensin, yüzünü dahi görmediğin yoldaşlar, umutları' dizelerini hatırlattı umudun ordusu. Bize de paylaşmak düşer.

Bir yürüyüş eyledik

Yeni yerler yeni düşler görmemizi sağlıyor. Partimizi ülkemizin her zerresine yerleştirmek, sosyalizmin ışığını taşımak, kızıla boyanmış şehirleri düşlemek yolculuğumuzda başlıyor. Önce bir heyecan kaplıyor içimizi. Otobüsün camları engel olamıyor dışarıyla buluşmamıza.

Bu toprakların isyanlarla barışık olduğunu biliyoruz. Ülkemizin her köşesi serhıldanların izini taşıyor. İnsanlarımız yabancı değil mücadeleye. İsyanın içinde doğuyorlar, büyüyorlar ve yaşamı özgürlük istemiyle örüyorlar. Özgürlük istemi daima kalplerinde yaşıyor. Son süreçte yaşanan devrim yenilgisi, kalplerde özgürlük tutkusunu söküp atamıyor. Çünkü bu tutku direnişlerle mayalanmış. Bu tutkuya rağmen, kimi yerlerde acılar ve umutsuzluklar kaplamış görüntüyü. Kalbin sesi ile görüntü birbirine yabancılaşmış. "savaştık da ne oldu? Devleti dize getirebildik mi? bu halk adam olmaz." gibi sözler dillendiriliyor. Tam da bu tarz söylemlerin yoğun olduğu bir dönemde, bir arkadaşla Mavi Defteri okuyoruz. Lenin çarlık tarafından alman ajanı olarak ilan ediliyor. Bir hafta öncesine kadar yüz binler Lenin'i omuzlarında taşıırken, çarlığın yalanlarına kanarak bu kez de yakalamak için harekete geçiyor kimileri. Ama tüm yaşanan can sıkıcı olaylara rağmen Lenin, halkına olan güvenini, emekçilerin bir gün gerçekleri mutlaka öğreneceği inancını hiç yitirmiyor. Aksine devrime giden yolun tezlerini daha büyük bir iradeyle ortaya koyuyor. Bu bizde büyük bir etki

MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...

Gemileri yakmak

Mücadelede her geçen gün yeni şeyler öğrenerek ilerliyoruz. Faşizmin tüm baskı ve yıldırma politikalarına, gözaltılarına, tutuklamalarına karşı koyuyoruz. Barikat başlarında tereddüt etmeden haklı davamız için faşizmle mücadele ediyoruz. Fakat ailelerin gerici ve baskıcı tutumları karşısında ne kadar haklılığımızı savunup, savaşıyoruz? Militanlık ve kavga ile aile yaşamını ve bu iki durum arasındaki ilişkiyi nasıl kuruyoruz? Tıpkı bir dizi sorunla, geriliklerimizle mücadele ettiğimiz gibi, ailelerimizin geri yanlarıyla mücadele etmek ve onları da değiştirerek yolumuzda yürümek zorundayız.

Aile ve Biz

Özel mülkiyete dayalı toplumlarda sömürü ve baskı sisteminin en küçük birimidir aile. Bir yönetme şekli olan, sömürü sisteminin ideolojisi ile biçimlendirilen aile, aynı zamanda kapitalist düzenin teminatıdır. Aile kurumu politik bir yapıdır. Anne, baba ve çocuklardan oluşan basit bir kurum olarak görmek bizleri yanılgıya düşürür. Tek eşli ailenin ortaya çıkmasındaki temel etken özel mülkiyettir. Ve bu aile biçimi aynı zamanda erkek egemenliği üzerine kurulmuştur. Çünkü babaları bilinen çocuklar, elde edilen mirasında devamlılığın hizmet eder. Bugün yaşadığımız kapitalist sistem de bu durumdan güç alır. Toplumun yönetmede bu küçük birim önemli bir rol oynar. Ailede; evin reisi olarak erkek egemen tarafı, kadın ise sömürüleni ifade eder. Bu iki durumdan faklı olarak çocuk ise, her ikisinin baskısına maruz kalır. Çocuk mülk olarak görülür. Bunu dayatan kapitalizm, çocuğun kendi istedikleri hayatı değil, ailenin onun için seçtiği hayatı yaşamak zorunda bırakılır.

Devrimci mücadele yürüten birçok genç aile baskısıyla karşı karşıya kalır. Aileler bizlerin devrimci mücadele yürütmesini çoğu kez engellerler. Bizleri büyüttüklerini, okuttuklarını, emek harcadıklarını ve buna karşı bizlerin ise nankörlük yaptığını sık sık dile getirirler. Devrimcilik yaparak hem kendimize hem de onlara zarar verdiğimizizi durmadan ifade ederler. Ve bizi düşündükleri ve korumak istedikleri için engel olduklarını söylerler. Aynı zamanda ayrı yaşamayı kaldıramadıklarını söyleyerek baskı yaparlar. Oysaki evlenip yada bir memur olarak başka diyarlara gittiğimizde pekala gönül rahatlığıyla yaşarlar. Günlük yaşamlarına devam ederler. Yaşamlarında çocukları ile ilgili sorun yoktur, çünkü çocukları onların istediği gibi bir yaşam sürdürmektedir.

Binlerce devrim şehidinden öğrenmek onların ideallerini yaşatmak ve onlara layık olmak, sadece ölümsüzleştikleri günlerde onları anmakla sınırlanabilir. Elbette ki onlara yakışan anmalar yapacağız. Ama unutmamalıyız ki, onlar devrim yapmak için, mücadele içinde ölümsüzleştiler. Bizler de onlardan öğrenmek istiyorsak, devrimci görevlerimize sıkı sıkıya sarılmamız gerekir. Anın görevlerini yapmamıza hiçbir şey engel olmamalıdır. Mücadeleyi yükselttiğimiz, Partiyi kitlelerle buluşturduğumuz her fırsatta, şehitlerimizin bizlere gülümsediğini görürüz.

Geleceğe öğrenerek yürüyoruz

Yeni bir kasım ayı yaklaşırken, sosyalist yurtseverler ne düşünüyorlar. Gerçekten yoldaşların yaşamlarından öğrenmeyi başarabiliyor muyuz? Değişik anlarda görevlerini yaparken ölümsüzleşen yoldaşlarla yüzleşmeye cesaretiniz var mı? Münir, Adil, Süleyman, Abuzer, Şengül, Hüseyin, Tuncay, Hasan, İhsan, Ali ile yüzleşebilmek için anın görevlerine, partinin çalışmalarına yanıt olmamız gerekmiyor mu? Şehitlerden öğrenmek kavgayı büyütmek, partiyi ezilenlerin umudu haline getirmek, bunun için bitmez tükenmez bir enerji ile çalışmak ve öğrenmek, kendimize eleştirel bakmak...Devrimci olmayan, kavgadan geri tutan alışkanlıklarımıza, düzensiz yaşam ve çalışmalara savaş açmaktır. Devrim şehitlerinden öğrenmek, devrimi her an hissetmek, yarın devrim olacak inancıyla görevlere sarılmaktır. Yaşamımızı, ilişkilerimizi örnek biçimde örgütlemektir.

Bugün parti şehitlerinden, yurtsever şehitlerimizden öğrenebileceğimiz onlarca örnek, eğitici olumlu yanlar vardır. En başta devrimci olarak ölmeyi başarmak öğreneceğimiz başlıca erdemleridir. Sevgili Işık'ın dediği gibi devrimci olmak yetmiyor, devrimci ölmek gerekiyor. Yeter ki biz devrim şehitlerinin yaşamlarını eğitici, öğretici bir gözle araştıralım. Şehitlerimizden öğrenmek en yalın ifadeyle mücadelenin bizden istediklerine cevap olmaktır. Anın görevlerini ertelemeyi başarmaktır. Bunun yaşam bulması için parti politikalarını kuşanarak eksiklerimize savaş açmalıyız. Yoldaşların kararlı, iradi ve fedakar yaşamlarını örnek alarak bitmez tükenmez bir enerji ile özgür Kürdistan'ı idealini gerçekleştirmek için kitlelere hücum etmeyi başarmalıyız.

birakıyor. Okuduklarımız ile ülkemizde yaşananlar arasında bağlantı kuruyoruz. Ve halkımızın görüntüde zaman zaman yansıttığı umutsuzluğuna 'sosyalizme varacağız, partimize ve size güveniyoruz' sözlerini haykırıyoruz. Yaşam her geçen gün bizi doğruluyor. Özgürlüğe tutkulu ve insana değer veren ezilen halkımız, yaşantısı içinde bizi her gün doğruluyor. Ülkemizin kapıları her geçen gün daha fazla partimize açılıyor. Özgür gelecek partimizde, halkımız er yada geç bunu görecek. Ve yürüyüşümüze devam ediyoruz.

Sıcak eller

Kitlelerle ilişki kurmak, partiyi yeni kitlelerle buluşturmak, yeni olanakları açığa çıkarmak aynı zamanda emekçilerin sıcak ellerini güvenle sıkmayı da getiriyor. Sömürgeciliğin kirliliğinin acılarını, yoksulluğu, açlığı çeken halkımızın devrimcilere güveni diriliğini koruyor. Umutlu bir söz, kendisine değer verildiğini hissetmesi tüm yabancılaşmayı parçalıyor. Yeter ki bizler kafalarımızdaki tabuları yıkarak emekçilerin kapılarını çalalım. Bu noktada yaşadığımız bir olayı anlatalım; ülkemizin bir kentine bir yoldaşımızın tayininin çıktığı bilgisini aldık. Verilen adres doğrultusunda harekete geçtik. Gideceğimiz küçük ilçeye ulaştığımızda adresin yanlış olduğunu anladık. Sapa bir yerdin. Geç saatte ulaşmıştık ve ramazan ayı olduğu için arabalar erken paydos etmişti. Deyim yerindeyse dağın başında kaldık. Yabancı olduğumuz hemen anlaşılıyordu. Artık geri de dönemezdik. O geceyi ilçede geçirmek zorundaydık. Hemen bir emekçi evi bulmalıydık. Bir esnafın yanına giderek, birini aradığımızı söyledik, hemen yardımcı olmaya çalıştı. Tabi ki saat geç olduğu ve esnaf arkadaş iftarını açmak zorunda olduğu için, işimizin çözülmesinde yol alamadık. Birazda çekingen bir edayla (sanıyoruz ki tavrımızın ne olacağını pek kestiremiyordu) 'gelin bu gece misafirimiz olun hele, sabah bir yol buluruz elbette' dedi. Bunu içtenlikle söyledi. Kalabalık bir aileydi. Dede, nine, gelin, amca, çocuklardan oluşan 15 kişilik bir aile. Eve girdiğimizde arkadaş bizi kısaca tanıttı. Evdekilerin tümü kırk yıllık dostmuşuz gibi karşıladı. Yoksulluktan, açlıktan, sömürgecilikten bahsettik. Acılarını, dillerini devlet dairelerinde konuşamadıklarını zorluklar çektiklerini ve hayallerini anlattılar. Sabah yola çıktığımızda mutlaka bir daha gelmemizi ve artık bir evimizin daha olduğunu söylediler. Arabaya bindiğimizde halkımızın sıcak yüreklerinin solmadığını bir kere daha anladık, evet artık bir evimiz daha vardı.

Yolculuklarda başlatmak

Tüm yaşanan ihanetlere rağmen, özgürlük tutkusunu yitirmeyen, umutlu bir tebessüme güvenen bir halkın içindeyiz. Bunun bir örneğine bir yolculuğumuzda

tanık olduk. Bir anne iki çocuğuyla birlikte zindanda olan eşinin görüşünden dönüyorlardı. Bilirsiniz, yolculuklarda, kimsin, nerelisin, nereden geliyorsun soruları çok yaygındır. Sohbetimiz böyle başladı. 1992'de sömürgecilik köylerini yakmış, kente sürgün gelmişler. Kente açlık, yoksulluk, devlet başlarından hiç eksik olmamış. Anne, köylerine geri dönmenin düşünüyüşünü sürekli kurduğunu söylüyor. Ama 'devletin sözüyle yaşamak istemem, özgür olmak gerek' diyerek devletin köye dönüş şartlarına karşı çıkıyor. Bizde koşulsuz köye geri dönüş talebini anlatarak mücadelede ısrarlı olmak gerektiğini söylüyoruz. Zaten mücadeleden hiç vazgeçmemişler. Ve bir gün özgürlüğün kazanılacağına sonsuz inançları var. Sohbetimiz derinleştikçe, politikalarımızı anlattıkça bize sempatisi oluşmaya başladı. Ve ' memlekete yetişince acelen de yoksa, misafir edek seni' dediler. Çocuklarda çok ısrar edince gitmeye karar verdik. Eve ulaştığımızda akrabalar çevremizi sardı. Hepsinde merak ama aynı zamanda 'iyi giyimli' birinin kendilerine değer vermesinin coşkusu saklayamıyorlardı. Onlara değer verdiğimizizi, onlardan biri olduğumuzu gösterdik. Mutluyduk, çünkü umut dolu dostlarımız oldu.

Peçeyi aralamak

İslam kurallarının yoğun olduğu topraklardayız aynı zamanda. Kadınlarımız mücadele dışındaysa, hiçte şanslı değillerdir. Geleneklerin katılığı din ile birleşince kadın için bir işkence olur. Genelde sessiz bir isyan vardır. Aslında ne yapacağını bilemeden. Bu yüzden en kolayı, hemen dine sığınmak ve sorular sormamak olur. Ülkemizin büyük bir kesiminde, başı açık kadına kötü gözle bakıldığı için, tesettürlü kadınlar da mesafeli yaklaşıyor. Topraklarımızda kadınlarımızın dini inançları çok güçlü. Körü körüne bir bağlılık. Aslında büyük meraklar içindeler. Kazanmak zorunda olduğumuz en önemli kesimlerden birinin de kadınlar olduğunu düşündüğümüzde, onların iç dünyalarını çözmek, anlamak ve değiştirmek bize düşer. Suskunluklarını bir yerlere sığınarak dindirmek yerine, asıl suçlu olan faşist sömürgeciliğe yöneltmelerini, bilinçlerine kazımamız gerekir. Bu konuda yaşadığımız iki örneği paylaşalım istedik. İlki; Gericiliğin yoğun yaşandığı bir kent ve bununla uyumlu bir aile. Bir yoldaş ile birlikte bu kentte partili mücadeleyi başlatmak için alanı tanımaya gittik. Bir yerde kalmamız gerekiyordu ve henüz o olanaklarımız yoktu. Ve yoldaş, üniversitede tanıştığı bir arkadaşının ailesinin bu kentte oturduğunu ama çok gerici olduklarını söyledi. Gerici olmalarına aldırılmadan eve gitmeye karar verdik. Birkaç telefon trafiğinden sonra nihayet evdeyiz. Anne bizim arkadaşını tanıyordu. Eve girdiğimizde, erkekler kadın olduğum için selamlaşmadılar ve

Süleyman'ın öğrencileri olarak ihanete, sömürgeci saldırılara, yok saymaya ve terbiye edilmeye cepheden tavır almamız. Kürt ulusunun bir parçası olduğumuzu pratikte "canlı kalkan" örneğinde olduğu gibi göstermeliyiz.

Bütün yoldaşlar, gazetelerden okumuş ve İHD'nin "İşkenceye Karşı Sessiz Kalma" kampanyasını biliyordur. Şehitlerin idealleri ile bunu nasıl ele almalı ve nasıl birleştirmeliyiz. Her yoldaş, tarihimize şöyle bir bakarsa, bu partinin, öncelleri de dahil onlarca değerli kadro ve insanını işkencede şehit verdiğini görecektir. Bugün bize düşen görev ne olur? İHD'nin başlattığı bu çalışmayı bulduğumuz her alana, değişik araçlarla taşımaktır. Panel, toplantı, imza çalışması vb. etkinliklerle devletin bu saldırısı önüne barikat kurmaktır. İşkenceci devletin içimizden yeni Hasan'ları, Süleyman'ları, Adil'leri, Pir Ahmet'leri, İbo'ları, Cennet'leri kopartıp almasını ancak böyle engelleyebiliriz. Bugün bizden istenen görevlerin birisi de bu çalışmayı yaygınlaştırmak ve kitleleri işkenceye karşı harekete geçirmektir.

Mücadelenin her aşamasında yanbaşılarımız

Sömürgeci devlet devrimci tutsakları teslim almak için, F-D tipleri, tek tip elbise dayatmasında bulunuyor ve tecrit politikalarını derinleştiriyor. Önder yoldaş Demircioğlu, öğrencisi Abuzer, Hüseyin Kayacı ve Tuncay Yıldırım yoldaş ile genç partili Özkan Tekin, devletin devrimci tutsaklara saldırısını püskürtmek için eylem içinde ölümsüzleştiler. Şimdi her sosyalist yurtseverin devrimci tutsaklarla dayanışmak, F-D tipine, tek tip elbiseye ve tecride karşı yığınları aydınlatmak, sömürgeci devleti bu saldırgan politikalarından geriletmek için daha fazla koşturması gerekmiyor mu? Şehit yoldaşlara layık olmanın, bugün görevlerimizi yapmakla mümkün olacağını görmeliyiz. Her yoldaş devletin saldırısını nasıl geriletebiliriz diye kafa yormalıdır. Açlık grevleri, faks eylemleri, oturma eylemleri, basın açıklaması, tutsak ailelerini toparlamak, örgütlemek, demokratik kurumları harekete geçirmek ve direnen devrimci tutsaklara ses olmak birlikte saldırılara barikat kurmaktır. Yoldaşlar devletin saldırılarına barikat kurmak için ölümüne direndiler. Hüseyin'i anmak, bugün bulduğumuz her yerde barikatları büyütmeyle olanaklı olacaktır.

ŞEHİTLERDEN ÖĞRENMEK

Ülkemiz mücadele tarihine baktığımızda, binlerce devrim şehidini görüyoruz. Partimiz saflarında, ulusal kurtuluş mücadelesi içinde kadın erkek değişik yaşlarda, bayrağı bizlere devrederek ölümsüzleştiler.

Yapılan etkinliklerde, anmalarda, konuşmalarda "adlarını hüznle anmayacağız, yolumuzu aydınlatmaya devam ediyorlar" sözünü sürekli söyleriz. Adlarını hüznle anmayacağız diyorsak; şehitlerimizden öğrenmeyi başarabiliyor muyuz? Devraldığımız görevlerin hakkını veriyor muyuz? Yeni bir Kasım ayı yaklaşırken ölümsüzleşen yoldaşları, devrime, partiye bağlılıklarını, mücadeleye ikircimsiz katılışlarını ve ideallerini bugün yaşatabiliyor muyuz? Şehit yoldaşlardan öğrenmek yada şehitlere bağlılık deyince kendimize ne gibi görevler çıkartıyoruz? Her partili (genç, yaşlı) olarak kendisine sorular sormalı ve doğru yanıtlar vermelidir.

Şehit yoldaşlar, o anın kendilerinden istediği görevleri yerine getirmek için, tüm benliği ile kavgayı harladığı zamanda aramızdan ayrıldılar. Birisi bir eylemde birisi işkence tezgahlarında... Her biri görevini yaparken ölümsüzleşti. Ortak yanları o anın sorunlarına ve isteklerine yanıt olmak için orada olmaları oluşturuyordu. O zaman şehitlerden öğreneceğimiz bir şey anın bizden beklediklerine yanıt olmaktır. Buna somut örnekler verecek olursak daha iyi anlaşılır.

Günlük politik gelişmelerde şehitlerden öğrenmek

Şöyle bir baktığımızda Kürt ulusu yeniden öldürülmek "ölü Kürt" yaratılmak isteniyor. Açlık, terör ve göçle Kürtler terbiye edilmeye çalışılıyor. Sömürgeci saldırılar ve içten örgütlenen ihanetle yakalanan örgütlülük dağıtılmak ve teslimiyet her yere yayılmak isteniyor. Böylesi bir ortamda izlenmesi gereken yol Süleyman yoldaşın bizlere bıraktığı yol olmalıdır. Yoldaş, Kürt ulusunun önderliği yakalandığı anda "neler yapabiliriz ve saldırıyı nasıl püskürtürüz" sorularına yanıtlar arar bunun mücadelesini büyütme çalışırken işkenceciler tarafından katledildi. Şimdi bizler

arkadaşı alarak başka bir odaya geçtiler. Haremlik selamlık başlamıştı. Anne ve kızlar dışardan bir erkek geldiği içinde hemen çarşafalarını giymişlerdi. Tanımaya çalıştık önce, alışık olduğumuz bir yaşam değildi. Sohbetler koyulaşınca, aslında o peçenin altında acıları saklamış bir anne ve tesettürü atıp özgürleşmeye çalışan bir genç kadın gördük. Bu buranın genel gerçekliğiydi. Kafamıza koymuştuk, bu aileyi değiştireceğiz. Uzun uğraşlar (bazı zaman eve kendimizi zorla davet ettiriyorduk!) sonunda değişim yaratabildik. Artık babayla karşılıklı sohbet edebiliyoruz (politikalarımızı savaştırıyoruz!), anne dışarı çıktığında kara çarşafa bürünmüyor. Ve en önemlisi genç kadın arkadaşımız mücadeleye adım attı ve tesettürden kurtuldu. Tesettürden kurtulmak onun için zor oldu, tüm akrabalarını da karşısına almak zorunda kaldı. Bizler, kadınlarımızın kendilerine sorular sormasını kafaya koymuştuk ve bıkmadan ilişkimizi sürdürmüştük. O zaman daha net gördük ki, ilişkilerde sürekliliği sağlamak değişimi hızlandırıyor.

İkincisi ise; yine bir yolculuk sırasında yaşadıklarımız. Bir tesettürlü bayanla yolculuk yapıyoruz. İlk sohbetimizdeki sözlerim hoşuna gitmemişti herhalde. Bu davranışından dolayı, üzerine giderek önyargılı davrandığımı belirttik. Şaşırdı, savunmaya geçti ama bu güzel bir sohbetimizin başlangıcı oldu. Yoksul bir ailenin çocuğuydu. Üniversitenin birinci yılında büyük zorluklar çekmiş. Sonra islamcı örgütlerle tanışmış. Onların yurdunda düşük ücrete kalabiliyormuş. Ve kendisinin deyimi ile 'sahip çıkan' onlar olmuş. Sohbetimiz geliştikçe, istemediği halde çok şeye zorlandığını saklayamıyordu. Sosyalizmi anlattık, özgürlüğü anlattık, karşılıklı tartışmalar yürüttük. Sonuçta, saflarımıza katamadık ama ilk komünist arkadaşı olduk. Otobüsün bozulmasından kaynaklı gideceğimiz yere 21:00'de varmamız gerekirken, gecenin 3:00'ünde vardık. Arkadaş beni bırakmayarak birlikte kaldığı yurda gitmemi istedi (zaten başka şansım da yoktu, bizimkilerin evine gitseydim bile, asker sanıp kapıyı açmazlardı!). Beraber buzlu yollarda yurda gittik. Sohbetimize orada devam ettik. Sabah öğrenciler beni görünce şaşırdılar, çünkü başı açık olarak dışarı çıkmaya hazırlanan tek bendim. Ve arkadaş istediğim zaman gidip yurttan misafir olarak kalabileceğimi söyleyerek, ev adresini de verdi. Bunu değişime açık olmanın bir adımı olarak yorumladık. Mutlu bir gülümsemeyle vedalaştık.

Şimdiye kadar verdiğimiz örneklerle, örgütlü mücadeleyi başlatabilmek ve partiyi yeni alanlarda var edebilmek için, kitlelere güvenmek ve onları değiştirebileceğimize inanmakla olabileceğini göstermeye çalıştık. Ve buna benzer nice örnekler yaşadık. Yaşıyoruz. Paylaşmaya devam edeceğiz.

MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...**Yeni Alanlar-Sorunlar-Sonuçlar**

Yeni alanlara giderken yaşadığımız sorunları tartışıyoruz. Deneylerimizden öğreniyoruz. Biz de bazı konulara değinmek istiyoruz. Alanımız ulusal özgürlük mücadelesinin kapsama alanında olsa da, bu etkinin en zayıf olduğu yerlerden biri. Buradan bakarak, bazı genellemeler ve bazı örneklemeler yapacağız.

Eğer yeni gittiğiniz alan devrimci bir potansiyel taşıyor (alevi-Kürt-geçmişte devrimci mücadele verilmiş belli bir saygınlık kazanılmış ise) ancak uzun bir süredir orada çalışma yürütülmemişse burada bir dizi avantaj var. Ancak devrimci potansiyel yoksa, alan devrimci çalışmayla ilk kez karşılaşacaksa devrimci mücadelenin - kavramların- örgütlenme bilinç ve ihtiyacının bilinmemesinden dolayı bir dezavantaj var demektir. Fakat bu aşılmaz değildir. Zorlu yerler arasında buralardan önce geçmişte devrimci potansiyeli olan ancak "kazanamayan devrimcilik" yapılmış yerler geliyor. Yani yenilgi-çözülme-yozlaşma yaşanmış yorgun yerlerde işimiz alabildiğine zor. Çünkü değerleri alt üst olmuş ve devrimci harekete güven duyulmuyor, devrimci kavramlar "feda-cesaret-ahlak-paylaşım-mücadele-eğitim çalışması" vb. bilinen ama cazibesi olmayan kavramlar oluyor oralarda. Çünkü çok kullanılmış ama başaramamış, kazanılamamış. Üstelik burada devrimci mücadeleden kaynaklı kimiler "zarar" görülmüşse yani tutuklama, gözaltı, sürgün (çekip gitme, aranır durumda kalma vb.) ve geride kalan tuzu kuru gevezeler de bunu devrimciler aleyhine kullanmışsa işiniz biraz daha zor demektir. Burada yapılacak işlerin başında bu kapsamda oluşmuş ezberleri bozmaktır. Bütün imajları yıkan bir kararlılıkla, kimseye ve hiçbir geriliğe takılmadan doğru bildiğiniz şeyleri yapmaktır. "Fazla keskin olmamak lazım", "önce bol bol okumak, çeşitli kademelere gelmek gerek", "burada söylediğiniz şeyler kesinlikle yapılmaz, siz buranın koşullarını bilmiyorsunuz" diyenlere kulak asmadan işlere koyulmak bu işin en doğrusudur.

Bunların dışında yeni alanlarda çalışma yürütebilmek için başka şeylere de ihtiyaç duyarız;

a- Yerel ilişki; Bu temel bir olanaktır. Bu olanak varsa işiniz için büyük bir engeli aşmış sayılırsınız. Yerel ilişki, bir aktivist olabileceği gibi bir akraba ya da çevrede sevilen bir dost-tandık da olabilir. Yerel ilişki alanın olanaklarını kullanmada ilk temas noktamız olur, çevreyi tanımada (coğrafi durum-sosyal durum-güvenlik vb.)

ilişkileri yaratmanın da zeminini sunar. Değişik köy ve beldelerden il ya da ilçe festivaline gelen binlerce insan orada yapılan çalışmalara tanık oluyor ve etkiye maruz kalıyorlar. Kalıcı ilişkilerin çıkarılması ve sürdürülmesi de bu kapsamda olanaklıdır.

Hazırlık ve örgütlülük

Festivallerde kültür sanat gruplarımızın, müzik ve tiyatro gruplarının etkinlik programına dahil edilmesi, panel ve söyleşilere şiir dinletilerine partili sanatçıların ya da örgütlü devrimci sanatçı ve yazarların katılımının sağlanması diğer önemli bir yaklaşımımız olmalıdır. Bu yolla sosyalist bakış açısının festivale katılan kitlelere yansması sağlanabilir, sistemle uzlaşmayan kalemini satmamış aydın ve sanatçıları, onları buluşturma işi başarılmış olur. Etkinlik ve panel, seminer zamanlarında programı sahiplenmek, kitle katılımı için çalışmak, oradaki tartışmalara dinamik bir şekilde katılmak diğer görevlerimizdendir. Sosyalist yurtseverler öncesinden planlar yaparak, gerekli komite, komisyon, çalışma grupları gibi örgütlenmeler yaratarak festivallere kolektif bir hazırlık yapmak zorundadırlar. Festivallere dışarıdan katılımcı olarak gelen ve tanışılan ilişkiler de dahil, bütün güçler sürece etkin ve örgütlü bir tarzda katılmalıdır. Gündeme ve katılım gösterilecek alana göre gerekli materyaller hazırlanarak hemen her festivale aynı düzeyde olmasa bile müdahale ederek çalışma yürütülebilir. Gazete ve yayın standları, kent ve ilçelerde yapılacak sokak satışları bu çalışmalarda ihmal edilmemesi gereken işlerimizin başında gelir. Katıldığımız festivallerdeki örgütlülük ve hazırlık düzeyleri kitlelerle ilişkilenebilir ciddi katkı sağlıyor, güven ve sempati yaratıyor. Geride kalan sürecin başlıca deneylerinden biri de budur.

Sadece bulunduğumuz yerler ya da gücümüz oranında bu etkinlikleri gündemleştirmek gibi kolaycılığa kaçılmamalıdır. Gerektiğinde örneğin, Malatya Dersime, Amed Ergani'ye Dersim Erzincan'a, Van Hakkari'ye müdahale edebilmelidir. Nesnel durum, doğru müdahalelerle verimli kılınmalı, ilerletilmelidir.

Zaman zaman sömürgeci devletle şiddetli çatışmaya da evirilen festivallerde sosyalist yurtseverlerin etkisi ve yönlendiricilikleri pratik tarafından sınanmıştır. Bunlardan öğrenmek ve geliştirmek zorundayız.

pratiği içerisinde sınıyarak ilerleriz. Bu amaçla kazanımlara vesile olabilecek her tür gelişmeye kayıtsız kalınmamalı, doğuracağı olanaklar uzun vadeli iyi hesap edilmeli, müdahaleci ve ilerletici olunmalıdır. Kayıtsız kalmak olanağı görmemek, işin kolayına kaçarak reddini doğurur ki bu da alanı burjuvaziye ya da reformizme terk etmek anlamına gelir. Bu da, onların cansiperane sığınma merkezi gibi dört elle sarıldıkları sözkonusu alanda kendilerini halka istedikleri gibi pazarlamalarına ve palazlanmalarına yarar ki buna müsaade edilmemelidir.

Kitlese buluşma alanları

Bizim bahsettiğimiz etkinlikler genel olarak sistemle uzlaşma eğilimi içeren, ancak muhalif kimlikli, zaman zaman sistemle çatışmayı göze alan kurumlar tarafından düzenlendikleri için sosyalist yurtseverlere tümüyle kapalı değillerdir. Bu amaçla olabildiğince koşulları lehimize çevirme çabası içerisinde olarak; organizasyonların içinde yer almak, değiştirici ve dönüştürücü olmaya çalışmak, burjuvazinin çeşitli hile ve zor yoluyla etkinlikler üzerinde kurmaya çalıştığı etkiyi, hegemonyayı kırmak, devleti ve burjuva kültürü sorgulayan, halkımızın birlik, dayanışma duygularının güçlenmesine hizmet eden bir hattan yürünmesi doğru olacaktır. Tabii ki festivallere gereğinden ya da işlevlerinden farklı roller yüklemek de yanlıştır. Festivalleri kendi gerçekliği ve sınırlarını dikkate alarak ileriye çekmek, işlevsel, yaratıcı ve halkın, özellikle kimliği ve varlığı yok sayılan Kürt halkının ulusal ve kültürel zenginliklerini geliştirdiği, paylaştığı ve ilerici değerlerle buluşturduğu platformlar haline getirmek katılım amaçlarımızın başında gelir. Burada yapılan hazırlıklar sunulan öneriler ve kullanılan araçlar, kitle desteğini alan halkımızla buluşan içerikte olmalıdır.

Festivallerin hitap ettikleri kitle bileşimine bakıldığında işçi, işsiz, genç, kadın, köylü, esnaf, emekçi memur, gibi oldukça geniş bir alana yayıldığı; katılımın il dışından ve ülke dışından hayli olduğu hesap edilirse yapılan her hangi bir çalışmanın, etkisinin sınırları da rahatlıkla görülecektir. Zira her katılımcı gittiği her yere festivaldeki etkiyi de doğal olarak taşımaktadır. Bu bakımdan doğal propaganda merkezleri olarak festivallerin yarattığı etki, sunduğu olanaklar doğru görülüp değerlendirilmek durumundadır.

Festivaller kitlese ajitasyon ve propagandanın yanı sıra, yaygın kitle

başvurulabilecek ilk kaynaktır. Barınma sorunundan tutun yerelden ilişki çıkarmaya kadar bir dizi olanağı sunar.

Sonrasında o alandaki çalışma için gerekli araçları ve yöntemleri belirlemek gerekir. Her bir aracı nasıl kullanacağımızı, ajitasyon ve propagandamızın içeriğinin hangi esaslara dayanacağını doğru belirlemek için her bir alan için ön çalışma yapmamız gerektiği ise bilinen bir gerçek. Nüfus-coğrafi yapı-geçmiş değerleri-sınıfsal-ulusal-mezhepsel konumu-diğer çevrelerin ve düşmanın kurumsallaşması vb. vb. bir dizi temel bilgi en baştan çıkarılmış olmalı, bunlar masa başı dediğimiz karargah çalışmasında belirlenmelidir.

Devrimci değerler bizde hayat bulmalı

b- Tanınma-güven duyulma: Eğer alanda güç olmak istiyorsanız oraya her bakımdan girmeniz şarttır. İşte, yerel ilişkiler-yerel kurumlar (araçlar) size bunu sağlar. Yoksa bu olanağı yaratacaksınız. Alana girdiniz ama sizi kimse tanımıyor ya da devrimci mücadeleyle tanışık değiller. Devrimci mücadelenin araçlarına yabancılar. Kuşkusuz bu işinizi zorlaştırır, ama avantajı da var siz kendinizi nasıl tanıtırmanız öyle anılırsınız. Sizden önce çalışma olmuş ama bir dizi olumsuzluk yaşanmış yalan-hırsızlık-ahlaksızlık çözümler ve daha neler neler. İlk işiniz bunları temizlemektir ama bunlar da yerdeki çöp gibi değil ki kaldırıp atasınız. Bunlar zihinlere kazınmış izlerdir ve sökmek için baştan sona tertemiz pırl-pırl bir hareket başlatmalıyız ve bunu içselleştirerek-kalıcılaştırdığımızı dosta-düşmana göstermek zorundayız. Ancak o zaman kitleler ve devrim sempatisi halk size yeniden güven duyar.

Yeni alan devrimci potansiyeli olan bir yer ama bizim ilk girdiğimiz yer olursa ilk olarak karşılaşacağımız "siz kimsiniz- bu zamana kadar neredeydiniz" sorusu olur ki, bu da önyargı demektir. Bunları aşmanın yolu tabii ki devrimci pratiktir. Kitleler bizim gibi ideolojik düşünmez, onların kendi sezgileri vardır, bu sezgilerle hareket ederler ki kitlelerin bu sezgileri onların kendiliğinden-zamanla gelişmiş siyasal bilinçleridir aslında. İfade ediş ve kıstaslarının bizimki gibi olmaması bir şeyi değiştirmez. Bu nedenle ne ilk kez bizi görmeleri, ne de bizden önceki politik güçlerin olumsuz pratikleri esasında bir şey değiştirmez, her şeyi belirleyen bizim pratiğimiz olacak. Eylemli duruşumuz, politik netliğimiz, kendimizi anlaşılır biçimde anlatmamız sonucu belirler. Kitlelerin bizi tanımaması neredeyse imkansız, çünkü geneldeki duruşumuz bugün en ufak köy ve ilçelere kadar uzanmamıza zemin sağlıyor. Ama yerelde ilk kez yüz yüze gelişimizden kaynaklı bilememe olur ki bu da ciddi bir sorun olmaz, kısa sürede aşılar.

Kitlelerin sempatisi kazanılınca gerisi daha kolay gelir. Bunun için en başta gerekli

olan şey tutarlılıktır. Sözü ve eylemindeki uyumdur. Kitleler sizin neyi ne kadar bildiğinizi süreç içerisinde test ederler. Ama nasıl yaşadığımızı hemen görürler. Bu nedenle yaşam tutarlılığı, değerlere bağlılık, yozlaşmaya, gericiliğe karşı duruşunuz önemlidir. Devrimciler denince akla ilk gelen birlik, dayanışma, onurlu yaşam gibi kavramlar oluyor. Bu kavramların hakkını vermek gerekiyor.

Örneklere devam edecek olursak. Diyelim ki, yeni alan devrimci bir geçmişe sahip değil, diğer politik (SOL) güçlerde yok, böyle bir alanda tanınmama sorunu daha yakıcı, bizi pratik olarak tanımıyor, devrimciliğe uzak, ilk kez karşılaşıyor ya da 20-30 yıl önce 60'lı, 70'li yıllarda tanışmış. Burada karşılaşıcağımız ilk şey merak olacaktır. Kim olduğumuz, ne yapmaya çalıştığımız onlar tarafından merakla izlenecektir. Görevimiz ise çoğunluğu yoksul olan emekçilere, yaşadıkları sorunların kaynaklarını göstermek, onları da farkında kılmaktır. Müdahale edilmesi gerektiği bilinci yaratmak, örgütlülüğü-yoldaşlığı kavratmak, sistemin meşru olmadığını, değiştirmek gerektiğini anlatmak. Bütün bunlar bu koşullarda zor görünebilir ama düzen, insanları kendiliğinden bir arayışa yönelttiği için bize düşen görev arayışa cevap olmaktır.

Geleceği bugünden kurmak-göstermek

Yeni bir alanda gelişmenin yolu kuşkusuz bu alanın sorunlarını sahiplenmekten ve bu sorunlara müdahale etmekten, bunun araçlarını yaratmaktan geçer. Kitlelerin devrimcilerin çeşitli konulara takılıp kaldıkları, politika belirleyemedikleri gibi kanuları olduğunu görüyoruz. Bizler sanki sadece cezaevleri, Kürt sorunu ve paralı eğitim konusunda proje ve söz sahibiyiz. Biz sadece bu sorunları sahipleniyoruz. Ve sorunların tamamını DEVRİM'e havale ediyoruz gibi düşünenler ya da böyle söyleyenler var. Devrimin tüm sorunlara kesin çözüm olduğu bir gerçek ama kitleler bugünden de bazı temel konularda projelerimizi görmek istiyor, bu bizim programımızda var, bu programı geniş ifade etmek gerek. Biz sadece Kürt sorunu ve cezaevleriyle ilgili değil tarımdan dış politikaya, adaletten maliyeye kadar bir dizi konuda söz sahibiyiz. Son dönemde gazetede zaman zaman programdan parçalar yayınıyoruz, bu doğru bir hat daha da geliştirilmeli. Biz iktidara geldiğimizde anaçocuk sağlığından, uluslar arası ilişkilere kadar her bir konuda daha şimdiden yapacağımız, söyleyeceğimiz şeyler var, kitlelere de bunu göstermek lazım. Bugün kitleler devrimcileri bir-iki konuda konuşan bir yapı olarak görüyor. Örneğin bizim teorik yayınımda borsa ile ilgili yazı çıktığında bir taraftarımız "bizim bu konuda da yazan adamlarımız mı var, helal olsun" demişti. Bu ufak örnek kıssadan hisse. Sonuç çıkartmak lazım.

Bir okur

FESTİVALLER VE OLANAKLAR

Kürdistan'da festivaller giderek yaygınlaşıyor. Diyarbakır Kültür Sanat Festivali, Munzur Kültür ve Doğa Festivali, Batman Hasankeyf Kültür Festivali gibi öne çıkanlarla birlikte; Doğubeyazıt, Erzincan'ın Geçit, Mollaköy, Dersim'in Pülümür, Pertek veya Kızıltepe, Viranşehir gibi bir çok il ve ilçede başlamış bulunan ve her yıl tekrarlanan kültür ve sanat ağırlıklı festivalleri bulunmaktadır ve bunların yanı sıra, girişim içerisinde olan pek çok merkez bulunmaktadır.

Festivaller toplumumuzda kendini ifade etmenin aracı olarak giderek daha fazla yer tutmaktadırlar. İçerik, hedef kitle, halkımızın katılım ve ilgisi göz önüne alındığında bu etkinliklere doğru yaklaşımın da önemini kavrayabiliriz. Sosyalist yurtseverler benimsedikleri, uğruna türlü bedeller ödedikleri sistemi uzak geleceğin sorunu olarak görmezler. Bunun teorik, sosyal, kültürel, ahlaki altyapısını yaşam içerisinde oluştururlar. Yaşamın pek çok alanında geleceğin sacayaklarını oluştururuz. Halkımızla birlikte ideal haliyle olmasa bile pek çok alanda alternatif denebilecek kurumlaşmalar yaratarak tarzımızı yaşamın

eylemli tepki yarattı? Halkımızın bir sözü 'ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz 'der sizce de öyle değil mi? Pratiğimiz herkesin malumu olan ve partimizin Kürdistan'da ki siyasal hedefleri ve rolüyle örtüşmemektedir. Bunu değiştirebilmek elimizde. Tekrara düşme adına da olsa söylemek gerekiyor ki, ilk adım olarak işlevli örgüt ve kurumlar oluşturmakla başlayabiliriz. Demokratik kadın çalışması en geniş kadın kitesine ulaşıp, sorunları karşısında etkin politikalar üretip, kadının kendi yaşamı için söz söyleyip ileri çıkmasında rol oynayacaktır. Demokratik kadın çalışması aynı zamanda sosyalist yurtsever komünist kadın çalışması için enerji açığa çıkaracaktır. Bu enerjiyi alabilmek için mevcut demokratik kadın çalışmasının geliştirilmesi zorunluluktur. Ne var ki, hali hazırda adeta bitkisel hayata giren alanlarımızdaki demokratik kadın çalışmasının geldiği yer en başta biz kadınların sorumluluğunda değil mi? İşe önce kendi alanlarımızdaki demokratik kadın çalışmasını yeniden ayağa kaldırarak başlamak zorundayız.

Kimseden icazet beklemeden birkaç adım birden öne çıkıp özgürlüğümüz için gerekli koşuya başlayalım. Öyle ise, büyük bir aşkla, tutkuyla, heyecanla sarılalım özgürlük mücadelemize. Kürt kadınının özgürleşmesinde Zilan, Berivan, Sema, Beritan, Helin'lerden devraldığımız mirasla, özgür Kürt kadını yaratma mücadelesini büyütelim.

Yüzleşmeye çağrı!

Parti emekçiliğinde ve savaş siperlerinin en önünde ye aldığımız kadar, politika üretiminde de en önde yer alalım. 3. kongreden bu yana gelinen süreçte, partimiz kendi engellerine savaş açmış durumda. Bu savaşın olumlu kazanımlarıyla birlikte yürüyoruz. Partimiz, tüm kolektif bireylere 'kendinizi aşın' çağrısında bulunuyor. Partimizin bu çağrısı sosyalist yurtsever kadınlar açısından da bir talimattır. Bu da kendimize aynada bakmak yani yüzleşmekle sağlanır. Geri yanlarımızla, zaaflarımızla, açmazlarımızla yüzleşmek ve onlara savaş açmaktır. Yenilenmenin ilk adımı budur. Savaşı kazanmamızın güvencesi ise, kararlılık ve iradede somutlaşır. Komünist özgür kadın olmak için, devrimciliği belli anlarda, alanlarda sınırlandırmadan tüm yaşamımızda, hayata geçirme mücadelesini süreklileştirmekle mümkündür. Her birey her devrimci kadın kendisinden başlayarak devrimi yaratmak zorundadır. Parti kolektifini bir orkestra gibi düşünürsek, bu orkestranın ses uyumu esastır. Bu ses uyumunun devamında ise, her birimize her bireye büyük ve tarihsel görev düşüyor.

MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...

10. Yıl çalışmalarının deneylerinden

Genel olarak yeterli düzeyde olmasa da ilimizde kolektifin 10. yılını kutladığı duyurusu yapılmış oldu. Çalışmanın sınırlı olması daha çok da çalışma yürüttüğümüz kişi sayısının az olmasından ileri geldi. Kullandığımız araçlar, gazete, afiş, pul, davetiye, bildiri ve kuş oldu.

İlimizde ilk duyuru esas olarak polisin saldırılarıyla başladı. Ardından yaygın olarak yapılan afiş ve satışı yaygın olarak yapılan gazetelerle devam ettirildi. Tüm çalışma boyunca en başarısız kalınan alan ev ziyaretleri oldu. 150 kadar eve gidildi ve evlerin %90'ında kadınlar bulunuyordu. Kadınların yine %80'den fazlası Türkçe bilmiyordu. Tüm gün boyunca kapı kapı gezen aktivistlerimiz çok az insana propaganda yapabildi. Gidilen evler tarafından genel olarak sıcak karşılsa da insanlar daha çok tanınamalarından kaynaklı şüphe duygusu oluşuyordu ve yabancı olarak görüyorlardı. Çalışmalar genel olarak planlanarak yürütüldü. Fakat çalışma boyunca sınırlı aktivistimiz alanda olduğu için tüm planlar başarılı yürütülemedi. Yine arkadaşlarımızın il dışına ayrı ayrı çıkışları da bu çalışmaları aksattı. Çalışmada açığa çıkan bir başka şey ise artık gazetemizin giderek daha fazla tanınmaya başlamasıydı. Gazetemizin bize ait olduğunu bilerek alıyordu

insanlar. Bu tepki ile daha önce çok daha az karşılaşıyorduk. Gazetemiz gündün güne daha bilinçli bir tercih oluyor. Birkaç semt dışında gazetemizin ev satışlarını örgütlemekte güçlükler yaşıyoruz. Bunda en önemli etken kapıya kadınlar çıkıyor ve onlar almakta ya tereddüt ediyorlar ya biz konuşamıyoruz dilden ötürü ya da eşlerine soracaklarını ifade ediyorlar. O nedenle gazete satışlarımız daha çok da esnaflar ve kahvelere yönelik devam ediyor. Afişlerimiz epeyce etki bırakıyor. Bu da yaygın ve mahalle aralarına yapılıyor olmasından kaynaklı. Ama insanların en çok sempatiyle karşıladıkları nokta ise yaşanan gözaltılar ve bizim tutumumuz oluyor.

Çalışma içerisinde kurum ziyaretleri de gerçekleştirildi. Buralarda sohbetler yapıldı. Kurumlar üzerinde çoğunlukla olumlu bir izlenimimiz olduğunu fark ettik. Bir çok kişi tarafından çalışmalarımız takip ediliyor. İnsanlar bunları bize karşı da ifade ediyorlardı. Örneğin "Sizin arkadaşlarımız gerçekten çok çalışkan, her yer de sizin afişlerinizi görüyoruz, gazetenizi satıyorsunuz." "Bu arkadaşlar biraz radikal, bizler eskiden öyleydik, sizleri görünce eskiyi anımsıyoruz" ya da " bu arkadaşlar samimi iyi dostlar" şeklinde tepkilerini bizlere iletiler. Tabi bizden rahatsızlık duyup da bizleri yok sayan, küçümseyen tavırlarla da zaman zaman karşılaştığımız oluyor ama güç veren yüreklendiren ilişkiler yetiyor bize.

Kendi aktivistlerimizin kolektifi anlatma konusunda çok önemli eksiklikleri yoktu. Zaten ilimizde öncesinden gelen bir meşruluk olduğu için bunun avantajlarını bu çalışmada da görebildik. Yaşanan gözaltılar ayrıca çalışmalarımızı kısmi düzeyde aksatan bir diğer etkendi. Az sayıda kişiyle çalışmanın yürütülüyor olması aktivistlerimiz üzerinde moral motivasyon sorunları yaratıyordu. Alanda her şeye rağmen belli bir çalışma yürütmüş ve koşullara göre iyi sayılabilecek bir katılım sağlamıştık.

Geceye katılan herkes olumlu bulmuştu. İyi bir izlenim bıraktı insanların üzerinde. Zaten kişilerin orada da moral ve motivasyonu iyiydi. Gece boyunca susmadılar ... güvenle alanlarımıza döndük herkes gibi. Daha azimle çalışıyor, özgür ülke, onurlu yaşam mücadelemizi inatla büyütüyoruz.

Bir Okur

mı? Eşit, adil onurlu bir yaşam kurmak mı?

Özcesi, dünyayı değiştirmek mi hedefiniz?

Evetse cevabınız, öncelikle kendinizden başlayarak bu eylemi gerçekleştirmelisiniz.

Örgütlülük düzeyini yükseltelim

"Kadının özgür olmadığı bir toplum özgür değildir" sözünü içselleştirerek, Kürdistan topraklarında demokratik ve sosyalist yurtsever kadın çalışmasının büyütülüp genişletilmesi yönünde, enerjimizi toparlayıp ileri çıkmalıyız. "Bu kadar yoğun işin içinde bir de kadın çalışması mı örgütleyeceğiz" gibi itirazlar duyar gibiyiz. Bu, kadın çalışmasının önemini anlayamamak olur ancak. Partinin Kürdistan topraklarında umut haline gelebilmesi, gelişmesi, büyümesi kitlesini arayan partiden kitlenin aradığı parti haline gelebilmesi için, olağanın üstünde enerjimize ihtiyaç duymaktadır. Bunu yaratabilmek, öncelikle misafir konuk ruh halinden çıkıp, işin sahipleri olarak alanlarımızda derinleşmeyi gerektirir. Sorunların tespiti, politik gelişmelere duyarlılık ve buna bağlı olarak politika üretmek, elimizdeki bir dizi aracı hakkıyla değerlendirmek ilk yapılması gerekenler olarak duruyor. Bulduğumuz alanda, her çalışma biriminde, onun gereklerine uygun konumlanmak esastır.

Alanın özgünlüklerini bilmenin yanında, Kürt kadınının tarihsel -toplumsal gelişmede ki yerini anlamak gelişim çizgisini iyi analiz etmek gerekir.

Hali hazırda var olan, yada kurulaacak, dolaylı-dolaysız örgütler partinin kendini kitleler içinde büyütme ya da yeni alanlara açılması perspektifine bağlı olarak köprü işlevi olacaktır. Bu nedenle partinin emekçi kadınlar içindeki etkinliğinin güvencesi, çalışmanın istikrarı ve partiye taze kan akışının sağlanması bakımından da anlamlı ve önemlidir.

Demokratik kadın çalışması komünist kadın çalışmasının bir kitle örgütlenme biçimidir. Kanalların ayrılığı büyüme ve genişlemek içindir. İki ayrı kanalda yürüyen çalışma birbirini geliştirmeye hizmet etmeli. Tam da bu nedenle demokratik kadın çalışmasının derinleştirilmesine ihtiyaç vardır. Burada biçimsel, işlevsiz, oluşturulan komisyonlardan, tabela örgütlerinden bahsetmiyoruz. Tamamen işlevli, amacına uygun kurum ve örgütler kurmak ve varolanları işlevli hale getirmek yapılması gerektirir. Bu konuda kendi pratiklerimizi sorgulayalım. Bu konuda birkaç sorumuz olacak; Mardinli NÇ'nin yaşadığı tecavüz karşısında tutumumuz ne oldu? ya da Van Özalp ilçesinde eşi tarafından vahşice yakılan 7 aylık hamile Nazime Alır'a yapılanlar sizin gündeminizde nasıl yer aldı. Amed'de saldırıya uğrayan analarımızın saçlarından sürüklenerek, taciz edilmeleri sizde nasıl bir

cenderesi altında tutularak özgürlük düşünden vazgeçirilmeye çalışılıyor. Sömürgecilik bu hedefini yerine getirmek için hiçbir yöntemden vazgeçmedi, başarılı olamadığında suyu bulandırmaya çalıştı. Kürdistan topraklarında on yıllarca süren ulusal özgürlük savaşının, tamamlanamadan yenilgiyle sonuçlanması, tahribatlar yarattı. Bununla birlikte sömürgecilik, çürütme, yozlaştırma, düşkünleştirme politikalarını halkımızın; özelde gençliğin ve kadınlarımızın üzerinde yoğunlaştırıyor, bugün ve gelecek için planlar yapıyor. Sömürgeci faşist diktatörlük biliyor ki, gençlik ve kadınlar bir savaşımı başarıya götüren temel dinamiklerdir. Ve yine biliyor ki; onurunu yitiren kişi ne ulusal, ne sınıfsal mücadele içinde yer alamaz, savaşıma gücü bulamaz.

Gücüne güvenmek!

Yenilgi koşullarında çalışmalarımızı derinleştirmeye çalışıyoruz ve gittiğimiz her kapıdan emekçi halkımızın destek ve sempatisiyle dönüyoruz. Halkımız ulaştığı bilinç düzeyi ve birikimiyle yarattığı değerleri sahipleniyor, ona sahip çıkanlara destek veriyor. Bu süreçlerin toplamında kadınlarımız için başlıca öznesi olmuşlardır. Bu dönemin bir emek süreci olduğunu unutmamak gerekir. Tüm bu yoğunluklu çalışmalar içerisinde biz sosyalist yurtsever kadınlar da değişen, değiştiren bir duruş sergiledik.

Etkin bireyler haline gelebilmek için, yaşamın üretiminde ve yönetiminde daha fazla aktif olmalıyız. Bu geleceğin kadını yaratmak için zorunluluktur. Bugünden kadını değiştirmek, ve kadının kurtuluş mücadelesini büyütmek sosyalist toplumun inşasında temel köşe taşıdır. Bu aynı zamanda gelecek eşit toplumu kurmaktır. Kapitalizmin yarattığı, pasif, edilgen, soru sormayan, içe kapanık, iddialardan uzak, kadın tipini böyle aşabiliriz.

Kendini aşmak geri olandan kopuşmak

Hedefe varabilmek için önce hedefi netleştirmek ve ona ulaşmanın gereklerini yerine getirmek gerekir. Marks'ın dediği gibi "bizi harekete geçiren daima arzu ve umuttur". Hayatın neresinde yer alırsanız alın istemeden, arzulamadan, amacınıza ulaşmanız, onu elde etmeniz imkansızdır. Bu devrimci birey bakımından da geçerli ve olmazsa olmaz olandır.

Hedefiniz ne? Ya da gelecektekine umutlarınız neler?

Zulmün, zorbalığın, vahşetin, sömürünün, sefaletin, açlığın saltanatına son vermek mi!

Yüzyılların yarattığı zincirleri kopartmak mı?

Toplumsal ilişkilerde değişen, değiştikçe üreten, dönüştüren bir kadın olmak

MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...

Okmeydanı Direnişi ve Öğrettikleri

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da antiemperyalist mücadelesinin doruğu olarak nitelendirilebileceğimiz Nato süreci ve bunun taçlandırıldığı Okmeydanı direnişi devrimci harekete, partimize, yoldaşlarımıza ve halklarımıza bir çok şey öğretti. Halklarımız için çok değerli deneyler ve dersler yaratan NATO süreci, emperyalist efendilerine uşaklığın en iyi örneklerini göstermeye çalışan MGK diktatörlüğü ve onun uşaklarına da zor günler yaşattı. NATO süreci, kitlelerin yaratıcı eylem ve gösterilerinin gelişmesinin yanı sıra "yüksek güvenlik çemberi"ne alındığı iddia edilen otellerde, havaalanlarında, sıfır risk iddialarını paçavraya çeviren devrimci cüret ve iradenin gücünü ortaya çıkardı. Burjuva medyanın söylemiyle "zirve ipten döndü!"

Okmeydanı direnişine kadar komünistler bu sürece mücadelenin çok çeşitli araç ve biçimlerini kullanarak dahil oldular. Afiş, bildiri, ev toplantıları, basın açıklamaları, pankart asma ve yol kesme eylemleri vb bu sürecin öne çıkan yanları oldu. Son olarak komünist öncünün 26 Haziran Ankara mitinginde meclise yürümek için polis barikatlarını zorlayan iradesinin ardından değişik illerden gelen komünistlerin ve devrimcilerin Sibel Yalçın parkında buluşmasıyla başlayan Okmeydanı direnişi mücadelenin zirvesini oluşturdu.

Bir direniş kampı; Okmeydanı

Direniş kampını şöyle tarif edeyim. Emekçi halkın bağrında her tarafı kızılıla bürünmüş, tek inisiyatifin devrimciler olduğu bir alan. Yoldaşlar ve siper yoldaşları yan yana omuz omuza halaylar çekip kinlerini sıkı yumruklarıyla haykırdıkları koca bir gece. Emekçi halk bütün devrimcileri sahiplenmiş geceye direkt dahil olmuştu. Bu görüntü o kamptaki herkeste yorgunluktan eser bırakmayarak, büyük bir motivasyon yarattı bir sonraki günkü çatışma için. Artık kafalarda tek düşünce somutlaştı: *NATO'yu Dağıtacağız!*

Bu direniş kampının en iyi öğretilerinden birisi yoldaşlık ve siper yoldaşlığı ruhu. Bütün devrimci dostlarımızla hep bir ağızdan "Yaşasın Devrimci Dayanışma" diye haykırabilmek, yan yana hep beraber çatışabileceğimizi de kanıtliyordu. Yüzünü dahi hiç görmediğiniz, hiç konuşmadığınız insanların zaten bir parça olan ekmeğinin yarısını da sizinle paylaşması "yoldaşlık" olarak tarif edilebilirdi ancak.

Gece boyu süren moral motivasyon etkinlikleri (müzik dinletileri, film gösterimleri) sırasında Okmeydanı halkı da parka akın edip devrimcileri sahiplendi. Emekçiler ezenlere öfkelerini ezilenlerin temsilcilerine destek sunarak gösterdi.

Battaniyeler, sıcak çaylar emekçilerin ellerinde parka taşındı. Tam da bu noktada şunu sormak gerekiyor: Hani halk devrimcilere sırt çevirmişti? Sizi gidi burjuva yalakaları nerdesiniz?

Okmeydanı halkı devrimcilerle birlikteydi bütün süreçte. Bu da şunu gösteriyor ki ne kadar halka gidersek, ne kadar onlar gibi düşünüp onlarla yaşarsak halkımızda bizi o kadar sahiplenecektir.

Devrimcilerin iç içe olduğu bu kampın bir gün sonraki çarpışma için yarattığı moral motivasyon etkisinin yanında karargah olma özelliği de önemli bir noktada durdu. Mangalar oluşturuldu, araç gereçler hazırlandı, çarpışma taktikleri anlatıldı. Alan hakimiyeti devrimcilerin elinde; nöbetçiler herhangi bir düşman saldırısına karşı konumlanmışlar, bir yanda molotoflar hazırlanıyor, diğer yanda sapancılar hedef çalışması yapıyordu. Oradaki herkes bir gün öncesinden savaş havasına girmişti bile. Bu da böylesi karargahların ileriki süreçte de daha fazla kullanılması gerekliliğinin önemini gösteriyor.

Direnış Okulundan Öğrenmek

Böyle bir atmosferde sloganlarla girdiğimiz direniş kampından yine sloganlarımızla ayrıldık. NATO'yu Dağıtacağız! şiarıyla yürüyen Marksist Leninist Komünistler alanın en kalabalık kitlesi olarak, coşkusu ve dinamizmiyle öne fırladı hemen. Gecedden hazırlanan mangalar, yürüyüş koluna konumlanmış, temsilcilerin devletle yaptıkları görüşmelerin sonuçlarını bekliyorduk. Kürdistan'dan giden komünistler olarak biz Mazlum Doğan Mangasındaydık. Pek çoğumuz ilk kez böylesi bir çatışmada yer alacağımız için heyecanlıydık. Yoldaşlarımız serhildan ülkesinin bilinciyle girişiyorlardı her göreve. Hazırlıklara katılıyor, öneriler sunuyor, anlatılanları can kulağıyla dinliyorduk. İstanbul'daki yoldaşların hazırlıkları övgüye değerdi. Görüşmelerin uzaması üzerine mangalarımız hazırlıklarını hızlandırmaya başlamıştı.

Diğer güçlerle buluşmak için, belirli hazırlıkla başlayan yürüyüşümüze haince saldırı sömürgeciliğin paralı uşakları. Taktiğimiz zayıf yanını onlar da fark etmiş, arkadan kuşatmışlardı bizi. Vahşi saldırıları ve onlarca yaralıya rağmen ilk saldırı boşa çıkarıldı. Çarpışmanın başlamasıyla geri çekilip barikat kuran devrimciler polisi bir çok defa daha geri püskürttü. Her püskürtmenin ardından da coşku giderek artıyordu. Yoğun gaz bombardımanı, plastik mermiler, coplar, panzerler, binlerce polis söküp atamadı barikat başındaki komünist ve devrimcileri.

Sorumlu yoldaşların talimatıyla barikatın en önünde çarpışan komünistler bir çok deneyim kazandı Okmeydanı'ndan. Hemen her barikatta kitlesel olarak vardık ve diğer devrimci dostlarımızla birlikte faşist saldırıya karşı direniyorduk. Devrimci

Dengê jin, Dengê jîn!

ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜMÜZDE BİR ADIM DAHA ÖNE

Geride bıraktığımız yakın süreç, partimizin tüm kuvvetleriyle birlikte, ateşli, coşkulu, iradi, savaşıma ve kazanma kararlılığının her anlamda pekiştirildiği bir süreç oldu.

Onuncu yılında büyük bir coşkuyla süren bu yürüyüş, Türkiye ve Kürdistan işçi-emekçi yığınlarına gelecektekine umudu taşımanın adı olduğu kadar partimizi, kitlelerin zihninde meşrulaştırmanın, sosyalizm rüzgarını yaymanın da adı oldu.

Geleceği örme yürüyüşümüz, kendi sınırlarını aşan, yetmezliklerimize, bizi kör karanlıklara çeken prangalarımıza karşı savaşıma gücünü biletiğimiz ve çıtayı yükselttiğimiz bir mücadele dönemi olarak devam ediyor.

Siyasal gelişmede belirgin bir düzey yakalayan Kürdistan çalışmamızın, sıçramalı bir gelişim yaşayabilmesi için, her alanda olduğu gibi, özellikle kadın çalışmasında da belirgin bir mesafe kat etmesine ihtiyaç var.

Ülkemizin ve Ortadoğu'nun gündemindeki önemli politik, ideolojik ve örgütsel sorunlara her alanda önderleşme iddiasındaki bir partinin tarzıyla yaklaşmak, bunun gereklerini yerine getirmek Kürdistan parti örgütümüzün varlık nedeni ise, sosyalist yurtsever kadınların da kendini buna göre örgütlemesi bir zorunluluktur.

Prangaları kırmak!

Sosyalizmde hedef insanın kurtuluşu ve bundan bağımsız olmayan kadının kurtuluşudur. Bu zorunluluğu kavratmak sosyalist yurtsever kadının görevidir. Zorunluluğun kavranıp kavratılması eyleminde amaç, hedef kitlemiz olan, yoksul, işçi-emekçi-geç Kürt kadının nesne değil, işin öznesi olduğudur. Kadınlar işin öznesi olduğu sürece, değişip değiştirebilir, yeniyi üretme eylemi içinde yer alabilir.

Ulusal özgürlük mücadelesi, Kürt toplumsal yapısı içinde en çok kadını özgürleştirmiş, evinin o "kutsal" eşliğinden çıkarıp kendisi ve ulusunun özgürlüğü için savaşıma gücü ve bilinci sağlamıştır. Bu değişimi yaşayan kadın, savaşımın her alanında var olmaya başlamıştır. Faşizmin her türlü işkencesine, tecavüzüne göğüs germiş ve saldırılara rağmen ulusal savaşımın temel gücü olarak, sokakta, feda eyleminde, omuzda silah dağda, yerini almaktan geride kalmamıştır.

Halkımız yıllardır sömürgeci faşist diktatörlük tarafından vahşetin ve zulmün

ve bedel çizgisinde yürüyoruz. Çalışmalarımızdan edindiğimiz deneyimler halkımızın bizi kendisine yakın gördüğü ve sosyalist yurtsever mücadeledeki kararlılığımız karşısında bizi sahiplendiği biçimindedir. Örneğin "siz daha önce neredeydiniz" , "biz de sosyalistiz" gibi olumlu tepkiler gösteriyorlar. Bugün gençlerimiz, yürekli kadınlarımız ve kent yoksulları arasında, Parti büyümekte olan bir umut olarak belirmektedir. Daha atak ve cesur bir pratik mücadele bu umudu büyütecektir.

Özgür Kürdistan Amacımızdır

Halkımızın en yakıcı sorun ve taleplerini sahipliyor, bu mücadele en önde yürümeye çalışıyoruz. Gerillayı imha saldırılarına, kimliğimizin ve ulusal varlığımızın inkarına, elde edilen kazanımların gaspına, işçi ve emekçilerimizin ekonomik ve sosyal haklarının verilmemesine karşı mücadele ediyor, anadilde eğitim, daha fazla özgürlük, daha fazla hak kavgası veriyoruz. Söylediklerimizi eylemlerimizle somutlaştırmaya çalışıyoruz. Bütün bunları sadece nicelik olarak insan sayısına dayanarak değil, partinin gücüne ve ideolojik meşruiyetimize güvenerek gerçekleştiriyoruz. Bu bir iradedir, cürettir, güçtür. Bu bilincin bütün kitlemize yön vermesi gerekir. Son dönemki çalışmalarımız da (seçimler, NATO protestoları ve Büyük Buluşma vb.) bir kez daha gösteriyorki, halkımız Özgür Kürdistan idealini koruyor ve bu hakkından vazgeçmeye de hiç niyeti yok. Bu coşkuyla çalışmalarımıza sarılıyoruz.

Önder olmak her zaman önder kalmak anlamına gelmez. Ne zaman ki halk gerçekliğiyle ters düşülür ve varoluşunun gereğini yerine getiremezse, bir parti o zaman önderliğini de kaybeder, desteğini de.

MLKP Kürdistan Örgütü olarak Özgür Kürdistan için savaşımaya devam edeceğiz. Pratiklerimiz ortada ve adımlarımızı hızlandırmamız gerektiğini biliyoruz. Halkımızın özgürlük ve sosyalizm mücadelesinin politik öncüsüyüz. Devrime, ulusal özgürlüğe ve sosyalizme layık Kürt halkının politik ve örgütsel önderi olmak için ne gerekiyorsa yapacak ve olacağız. Buna inanıyoruz. Halkımıza bıkmadan usanmadan gerçekleri anlatacağız. Çünkü MLKP aynı zamanda ezilen ve sömürülen Kürt halkının partisidir.

mücadelemizde daha çokça yaşanacak olan böylesi çarpışmalar sırasında çok daha deneyimli olacağız artık. En basitinden bir barikatın nasıl kurulması gerektiğini öğrendik. Bunun yanında barikat başında nasıl çatışılacağı, molotofun nasıl kullanılması ve nerelere atılması gerektiği, barikatların nerelere kurulması gerektiği, düşmanın hareketini gözlemleyecek değişik noktalara mevzilenmiş gözçülerin gerekliliği ve daha sayamayacağımız bir çok şey.

Halkın Desteği Güç Kattı

Bunun yanında belki de en önemlisi halkın çarpışma sırasında da devrimcileri sahiplenmesi gösterdiği ilgi ve sıcaklığı anlaşılması gereken. Pencerelerden limonlar, sirkeler uzatıldı, yaralılara kapısını açtı halkımız ve imkanı ölçüsünde tedavi etti. Öncesinden başlayarak Okmeydanı, halkın NATO zirvesine karşı aydınlatıldığı, devrimci çalışmanın merkezlerinden biriydi. Halk komünistlere, devrimcilere yabancı değildi. Keza direniş kampı süresince de bu ilişki devam etti. Çatışma sırasında halkı gaz bombalarına vs karşı koruyan tavrımıza karşılık, halk da devrimcileri korumaktaydı. Halk devrimcileri kendilerinden ayrı görmedi. Halkın komünist ve devrimcilere duyduğu müthiş sevgi aslında sisteme duyduğu kin demektir. Buna bir örnek verebiliriz; bir yoldaşımız aldığı yoğun gazdan fenalaşıyor ve bir aile yoldaşı eve alıp kendi imkanıyla tedavi ediyor. Sonra evin küçük oğlu ve babası yoldaşın halinden etkilenip barikat başına gidip çatışıyor. Eve döndüklerinde yine bir yaralıyla dönüyorlar. Ama bu seferki yaralı evin delikanlısı. Atılan gaz bombasını çıplak eliyle alıp düşmana fırlatmış ve eli yanmış dolayısıyla. Bu ve bunun gibi onlarca örnek yaşandı o gün Okmeydanı'nda.

Hayatında hiç barikatlarda çatışmamış belki de düşmana bir taş bile fırlatmamış bir çok devrimcinin bulunduğu Okmeydanı direnişi devrimci mücadelemiz ve devrimciler açısından büyük bir kazanım oldu. Direniş aynı zamanda çok tartışılan ezilenlerin devrimci şiddetinin meşruluğunu da ortaya koydu. Bakın Viranşehir köylülerine, bakın Aydos halkına. Evlerini yıktırmamak için barikatları kurmuş molotofları hazırlamış bekliyorlar. Okmeydanı direnişi ezilenlerin bu kendiliğinden eylemlerine de ilham vermiştir. Bu da şunu tekrar tekrar kanıtıyor ki biz ne kadar ezilenlerin taleplerini sahiplenirsek ve bunun için emek sarf edip mücadele edersek emekçilerin güvenini o kadar çok kazanacak, saflarımız da o kadar genişleyecektir.

Okmeydanı direnişi bunun için yol gösteriyor: Kitleleri kazanmak için önce kitlelerin güvenini kazanmalıyız. Bunun içinse daha fazla mücadele, daha fazla direniş, daha fazla Okmeydanı!

Mazlum Doğan Mangasından
Bir Genç Komünist

MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...**Okmeydanı Direnişi'ni Yaratanlara Bin Selam**

Sevgili yoldaşlar; içimi kaplayan coşku, sevinç ve öfke anlatılması güç bir diyara götürüyor beni. Bu duyguları uyandıran olgu, aylardır yürüttüğümüz çalışmalarımızın ve düşmanla göğüs göğüse çarpışmalarımızın yansımasıdır. Bugün geldiğimiz nokta açısından geride ciddi bir mücadele pratiği, düşmanın korkusunu büyütme, halklarımıza büyük bir direniş armağan etmiş olmanın verdiği gurur ve bunlarla birlikte nasıl bir güçle karşı karşıya olduğumuzun bilinciyle hareket etme adına deneyim kazandığımızı rahatça söyleyebiliriz. Tabi bazı akli evvellerin kurbağayı ürkütmemek için taş atmamayı yeğlediklerini de unutmamak kaydıyla tarihimize bir not daha düşmüş olduk. Burada asıl nokta bu savaşımın hangi alanında çalışma yürütüyor olursak olalım duygu ortaklığını yaşıyor oluşumuzdur. Düşmana taş, molotof atan ellerin, yaralanan kafa, kol ve ayakların, işkence gören, tutsak düşen canların, acısını, sevincini ve coşkusunu her birimiz hissediyoruz. Ama gerçekten şunu söylemek gerekir ki "Okmeydanı Harbi"ni gören gözlerin hangi pencereden baktığı önemlidir. Yasalcı reformistler ürkerek, devrimci, komünistler ve ezilen, sömürülen halklar ise onurlanarak ilişkilendiler o günkü muharebeyle. Barikat başında çarpışan bu toprağın yiğit evlatları tarihe bir not daha düşmüşlerdir. Kan emici Emperyalist-faşist cepheye proletarya ve ezilenlerin söyleyecek sözlerinin olduğu hatırlatılmıştır.

Bir militanın yaşamında devrimden sonra en önemli şey silahıdır. Bir de bu silahı kullanacak yürek. Ateş altında yürüyoruz. Varacağımız yere nasıl varılacağını çok iyi biliyoruz. İşte bu yüzdendir koynumuzda çapraz tüfek. Bu yüzdendir umudu nakış nakış işleyen elimizde bayrağımız. Ve düşmanı dize getirecek olan çatallı yüreğimiz. Hani Nazım bir şiirinde " mutluluğun resmini çizebilir misin Abidin" diyor ya! Belki o gün Okmeydanı sokaklarında çizilen mutluluğun resmiydi. Umudun, inancın, direnişin, özgür yarınların resmini barikatlarda çiziyoruz. İlmek ilmek örüyoruz yaşamı. Kafamızı, kolumuzu, ayaklarımızı kırıyorlar, bedenimizi tutsak ediyor, işkenceyle ruhumuzu teslim almaya çalışıyorlar. Ama unuttukları, onlarda olmayan bir şeyler var. Yürek, bilinç, feda ruhu ve halklarımıza olan inanç. Zamanın birinde MGK bildirisinde

kadar güçlü örgütlenmiş bir PKK'ye rağmen kendimizi nasıl örgütleyeceğiz"? yanılıdır. Birincisi; biz PKK'ye karşı bir örgütlenme içerisinde değiliz. Tam tersine PKK'nin devrimci bir çizgiye gelmesi halkımızın çıkarıdır. Bizim onlara yönelttiğimiz eleştirilere esasen bu bilinç yön verir. Ki Partimiz bu coğrafyada halklarımızın önüne birlik gibi bir devrimi gerçekleştirerek çıkmıştır. Ve tarihi boyunca devrimci parti ve örgütlerle olanaklı olan her koşulda birleşik eylem örgütlenme yolundan ilerlemiştir. İkincisi; eğer önderlik, bir ideoloji ve ona uygun bir strateji ve taktik gerektiriyorsa, bizim dünyadaki bütün halkların çıkarına olan sosyalist ideolojimiz ve ona uygun pratiğimiz var. Bütün çabamız bunun geniş işçi ve emekçi kitleleri sarmasına dönüktür. Üçüncüsü; unutmayalım ki Abdullah Öcalan ve birkaç yurtsever devrimci bu hareketi başlattı. İlk başlarda halkımız bu insanlara deli yaftası vurdu. "Bu kadar güçlü bir devlete karşı siz nasıl mücadele edeceksiniz, gücünüz yetmez" demişlerdi. Ama PKK, halkın nabzını en doğru yerden tutarak, doğru bir politika çerçevesinde binleri savaştıracak düzeye geldi. Ve devrimin önderi oldu. Ancak bu gün, PKK, geçirdiği ideolojik değişim ve yeni politik çizgisi nedeniyle halkımızın özgür ve sosyalist Kürdistan talebini yanıtlayacak durumda değil. Ulusal reform çizgisinde karar kılan Kongra Gel, Kürt işçi, emekçi ve ezilenlerinin sömürü ve zulümden kurtarılarak özgür ve sosyalist bir ülkede yaşamasını sağlayabilecek yönelim, program ve amaca sahip değil. Kendi programlarında da zaten bunu açık açık yazdılar. MLKP Kürdistan Örgütü işte bu talebin öncüsüdür. Kitlelerle bu çizgisini buluşturabildiği ölçüde, ulusal ve sınıfsal özgürlük mücadelesinin önderi olma çabasıdadır. Bu nedenle kitlelere giderken zihinlerde bugüne kadar farklı düzeylerde de olsa var olan "bu halkın önderi PKK ve A. Öcalan, biz bu halkı Parti saflarında nasıl örgütleyeceğiz" gibi bir zihniyetin aşılması gerekiyor. Onlar kazandıkları kitlelere önderliklerini yapmaya devam etsinler. Biz de savunduklarımızı her türlü mücadele araç ve biçimini kullanarak, doğru taktik ve politikalarla Kürt ezilenlerine mal etmeye devam edelim. Hayatın ortaklaştığı her yerde buluşuruz. Ayrışmak gerektiğinde de ayrışırız.

Biz, halkımızın düşlerini bu günkü mütevazı yapımızla -şimdilik kaydıyla- gerçek kılamayacağımızı biliyor, bu nedenle daha fazla emek, irade

emekçi sınıf çizgisini neredeyse tümünden değiştirdi-terk etti. İmralı çizgisini benimseyerek devrimciliğin bittiğini, artık evrimci çizginin geçerli olduğunu iddia etti. "Kürtler devlet istemiyor" diye tarif ettiler bu çizgilerini... Türk burjuvazisinin emperyal iştahını kabartmak amacıyla "Büyük Türkiye" hayalleri için işbirliği yapmayı teklif etmeye kadar vardırıdılar saptıkları yollarını.. Buna rağmen halk kitleleri hala özgür Kürdistan için PKK'yi destekliyor. Yapılanları, Kongra Gel ve Öcalan defalarca aksini söyleseler de, taktik olarak yorumluyor, ya da öyle olmasını umuyor. Bu durum kitleleri başka tartışmaya başka arayışlara yöneltse de, alternatifsizlik harekete genel olarak güvensizlik ve inançsızlık olarak yansıyor. Halk kitleleri bunca yaşananlardan sonra doğal olarak ortaya çıkan her alternatif gelişmeye genelde ihtiyatla yaklaşıyorlar. Yer yer inançsızlık, küçümseme vb. karşılaşılan diğer tepkiler olabiliyor. Kuşkusuz halkın başka bir gücü alternatif olarak kabul edebilmesi ona inanmasından geçiyor. Bunun için de kabul etmek gerekir ki, bu iddiada olanların kendilerini her bakımdan ortaya koymaları gerekiyor. Ama sanırız bunun kadar önemli bir diğer şey de bu iddia sahiplerinin kendini alternatif ve öncü görme bilincidir. Kendi somutumuzda bunu çok net bir şekilde ortaya koymamızdır.

Bilincimizdeki önderlik algılaması

Konumuz ekseninde daraltarak söylersek, önderlik, bir halkın-sınıfın tarihsel ve güncel taleplerini doğru bir ideolojik-siyasal perspektifle ele alıp, doğru zamanda, doğru biçim ve örgütlerle halkı bu talepler etrafında buluşturmak ve harekete geçirmektir. Partimizin yapmaya çalıştığı tam olarak budur. Fakat bunu bizim iddia etmemiz yetmez. Politikalarımızın, taktik ve şiarlarımızın kitleleri sarması, onların istek ve eğilimlerini de temsil etmesi gerekiyor. Savaşçılarımızın ciddi bir kitle gücünü kucaklayan Kongra Gel gerçekliğine buradan bakması ve kendi pozisyonunu ve meşruluğunu bir kez daha bilince çıkarması gerekiyor.

Partimizin bu tarihsel ve güncel gerçeklik ışığında, halkımızın ulusal özgürlük ve sosyalizm mücadelesinin önderi olmasının önünde, emek, savaşmak, cesaret, inat, irade ve feda yüklü bir savaş yürütmekten başka ne gibi bir engel var? Bireylerde yer yer karşımıza çıkan başlıca yanlış, "biz bu

şöyle bir ibare konulmuştu; "en tehlikeli insan canından vazgeçmiş insandır." Bu sözcük bütün korkularını ele veriyor. Çünkü ancak onurlu ve inançlı insanlar inandığı değerler için canını feda edebilir. Ama onların bunu anlaması mümkün değil. Bunu açıklamak ancak sınıfsal duruşla mümkündür.

Dünya yeniden bir hayaletle karşı karşıya. Emperyalistler bu korkuyla yeryüzünü bir zindana dönüştürmeye çalışıyorlar. Karanlığın bekçilerinin sayısını arttırarak, kentleri gizli-açık kameralarla gözetleyerek, sisteme başkaldıranları hücrelere kapatarak, her geçen gün özgürlükleri kısıtlayarak egemenliklerini sürdürmeye uğraşıyorlar. Zannediyorlar ki tarihi gerisin geriye çevirebilirler. İşte bu mümkün değil. Öldü zannedilen proletarya güneşli yüzünü Avrupa' da, Latin Amerika' da, Uzak Asya' da yani dünyanın her yerinde gösteriyor. Devrimci ve Komünistler ellerinde kıvılcık bayrakları, marşları ve molotofları ile geliyorlar, beklenen günü yakın etmek için.

Seattle'da yakılan direniş ateşi bugün Okmeydanı sokaklarında alev alev yanıyor. Ne NATO, ne AB, ne ABD hiçbir zulüm, sömürü makinesi bu yürüyüşü durduramayacak. Haklılığımızı tarihten, gücümüzü ezilen ve sömürülen dünya halklarından alıyoruz.

Belki bugün için savaşımızın gerçek ürününü alamıyoruz. Ancak halkımız bu savaşımı görenek öğreniyor. İşte Pendik-Aydos halkı emeğini, alın terini, ve tüm insani duygularını sömürerek iktidara gelenlerin, sonradan nasıl evlerini yıkmaya geldiklerini görünce onların anladığı dilden cevabı veriyor. İşte Urfa'daki köylü emekçilerimiz; elektrik hakkını zorla alıyor. Barikat, taş, molotof ve Marksist Leninist Komünist Parti, halkın esas ihtiyacı olan bu. Halk giderek nasıl hak alacağını öğreniyor. Bizler tıpkı Gazi, Okmeydanı Ayaklanma ve direnişlerinde olduğu gibi halklarımıza yürünecek yolu daha fazla göstereceğiz.

Son olarak İstanbul'u NATO'ya dar eden, emperyalistler ve işbirlikçilerine korkulu günler yaşatan, halklarımızın kin ve öfkesini barikatlarda dile getiren tüm yoldaşlar ve siper yoldaşlarımız ışıldayan gözlerinizden umut eksik olmasın, akan her damla kanınızın, acıyan en küçük yarınızın hesabını verecekler mutlaka.

Bir Komünist

E m e k , İ n a t , İ r a d e v e Ö n d e r l i k

Parti tüm örgüt ve kadrolarıyla "Öncü Parti' den Önder Parti' ye" şiarıyla geleceğe yürüyor. Bu yürüyüş, ideolojik -teorik- pratik olarak her alanda kendini gösteriyor. Parti, Kuzey Kürdistan'da ise farklı koşullarda, farklı düzeylerde ilerliyor. Çünkü Kürdistan toprakları tamamlanmamış bir devrim yaşadı. Halkımız, ulusal bağımsızlığını kazanamadı ama zihinsel devrimi gerçekleştirdi. Devrime önderlik eden PKK'nin Genel Başkanı Abdullah Öcalan emperyalist bir komplo sonucu faşist Türk burjuva devletince esir edildi. Bu sürecin bir ürünü olarak, İmralı savunmalarından başlayarak PKK'de önemli tartışmalar başladı ve Öcalan'ın çağrı ve direktifiyle ideolojik ve örgütsel zeminde temel bir dizi değişiklik yapıldı. PKK, bu süreçte ulusal devrimci bir partiden ulusal reformcu bir partiye evrildi. Askeri güçler yine İmralı'nın çağrısına uyarak Kuzey Kürdistan'dan çok büyük oranda çekildi.

PKK'nin bu stratejik değişiminin ve sürecin başında ilan ettiği tek taraflı ateşkesin üzerinden beş yıl geçti. Ulusal hareketin saflarında önemli krizler yaşandı. Amerikan emperyalistleri uygun koşullardan yararlanarak Osman Öcalan ve arkadaşlarını yıkıcı bir çete olarak Kongra Gel'den kopardı ve ulusal harekete saldırıya göre konumlandırdı. Kürt halkımız içerisinde sesli ya da derinden bir dizi tartışma başladı. İhanete genel bir karşı koyuş olurken, hareketin mevcut önderliğine karşı da artan bir güvensizlik gelişti. Halk bu güvensizliğini yanlış politikalara karşı tepki biçiminde, örneğin seçimlerde yansıttı.

Devrim ve önderlik bir süreç işidir

PKK ya da bu günkü adıyla Kongra Gel, halkımız içerisinde örgütlü olan en temel güçtür. Bu doğru. Fakat bir bütün olarak Kürt halk kitlelerinin bu parti arkasında saf tuttuğu sonucu çıkarılamaz. Sömürgecilik başta olmak üzere, tarikatlar, sermaye partileri, bazı Kürt liberal partileri de halkımızı kazanmaya, çeşitli çıkar ve vaatlerle etraflarında toplamaya çalışıyorlar. Hali hazırda Kuzey Kürdistan'da Kongra Gel dışında bu çevrelerin belirli etkilerinden söz edilebilir. Halkımızın saflarında sosyalist bir dünya mücadelesini ise Partimiz

ve onun Kürdistan Örgütü temsil ediyor. Kürt yoksulları, ezilenleri, genç ve kadınları arasında özgür ve sosyalist Kürdistan mücadelesini partimiz yürütüyor. Kendisini bu amaçlarla tarif eden başka bir dizi örgütten de söz edilse bile bunların mücadele alanlarımızda kayda değer bir faaliyeti yoktur. Pek çoğu internet örgütüne ya da mülteci çevresine dönüşmüş durumdadır. Kürt halk kitleleri içerisinde önemli bir örgütsel ilişkinin yanı sıra genel bir politik etkisi olan Kongra Gel'in kazanamadığı-örgütleyemediği yüzbinlerce Kürt emekçisi, işçisi, genci var. Yine bu gün kazanılmış olsa da sürece eleştirel yaklaşan, kendine yeni alternatifler arayan yurtsever insanlar var. Sosyalizm mücadelesi bu kesimler içerisinde, işçiler, emekçiler, kent yoksulları, gençler ve kadınlar arasında somut bir proje ve alternatiftir. Kuşkusuz ki bunun için partimizle bu kesimlerin buluşturulması gerekmektedir. Öncülük-Önderlik tartışması ya da bilinci işte bu sürece yanıt olmak için gündemimizdedir. Pratiğimizin bilinci bu anlamda kavranmalı, etkili bir kuvvete dönüşmelidir.

Partili bireyler olarak zihinsel şekillenişimize, bilinç altında saklı olan bir takım düşüncelerimize göz atmak faydalı olacaktır. Öncelikle devrim sürecinin bir ürünü olarak önümüzde duran bazı olgular var. Bunların bazılarını sıralayalım; PKK Kürt halkının bilincinde bir devrim yarattı. Halkımız kendi varlığının bilincine ve gücünün farkına vardı, dağa çıktı, kadınıyla, erkeğiyle, genciyle sömürgeciliğe karşı savaştı. Faşist sömürgeciliğe anladığı dilden cevap verdi. Bütün bunları elbette bir strateji ve politika çerçevesinde gerçekleştirdi. PKK, halkımızın binlerce neferini savaştırdıysa bunu gerçek kılan bir politikası, uygun örgütleri ve bir ideolojisi olduğu içindi. Ve bu şekilde Kürt halkının ciddi anlamda önderi oldu. Tabii bu önderlik gerillanın ve halkımızın kanı canı pahasına yaratıldı. Bugün bütün olumsuzluklarına ve ideolojik duruşuna rağmen, halkımızın önemli bir kesiminin bilincinde PKK ve A. Öcalan hala önderdir. Çağrılarını geniş kesimler tarafından yanıtlanıyor, binlerce insanı harekete geçirebiliyor.

Kongra Gel, önceli PKK'nin savunduğu bir dizi sosyalizan görüşü ve